PROLETARYA PARTİSİNİN
REORGANİZASYONU VE
HALK KURTULUŞ
CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 1 SAYI : 1 SİYASİ GAZETE FİATI : 250 Krş.

İKİNCİ KANLI PAZAR: 1 MAYIS 1977

başyazı

Günün En Yakıcı Görevi

Sınıflı toplum doğalıberi hep azınlık olan hakim sınıflar, hep çoğunluk olan halk üzerinde hakimiyetlerini sürdürebilmişlerdir. Neden? Şu iki olanağı sonuna dek kullandıklarından :

1) Kendileri (dişinden tırnağına) örgütlenmişlerdir. Halkı örgütsüz bırakmışlardır.

2) Kendileri her türlü ideolojiyi yaratmış, çoğunluğu ideolojisiz bırakmışlardır. Daha da beteri halkı metafizik ideolojilerle kafadan gayrımüsellah kılmışlardır.

Hele 20. yy. da bir avuç Finans-Kapitalistin oligarşik diktatörlüğünde artık her iki olanak en uç noktada kullanılır olmuştur. Çünkü artık 20. yy. dayız. Ezilen çoğunluğun ÖZGÜÇ'ü İşçi Sınıfının 19. yy. danberi şaşmaz bir ideolojisi var. Ve O, kapitalizm öncesi toplumların ezilen sınıflarından bambaşka bir ezilen sınıftır. O, sonsuz bir kollektif aksiyona sahip biricik yaratıcı güçtür. Kaçınılmazca, insanlığın kaderini avuçlarının içine almakta, insanlığı son HAYVANLIK KONAĞINDAN kurtarmak üzere SOSYALİZME götürmektedir.

Sınıflı toplum tarihinin hiçbir toplum biçiminde, hiçbir hakim sınıf, son olanağını kullanmadan tarih sahnesinden çekilip gitmemiştir. Son olanağına dek denince anlaşılacak olan şey, teorik ve pratik olanaklardır. Bugün Türkiye'de aynı şeyi yaşıyoruz. Dünya çapında ölüm döşeğine yatmış emperyalizm, Türkiye'de de GÜRBÜZ DEVRİMCİ GÜÇLER son vuruşu yapana dek bu olanakları kullanıyor, kullanacak :

1 — Pratik savaşta : Türkiye halkının sırtından vurduğu vurgunla ülkeyi iflasa sürüklüyor. Enflasyonlar, devalüasyonlar, lokavtlar dayatıyor. Halkımızı İŞSİZLİK-PAHALILIK ejderhasına **Kurban** sunuyor.

BU VURGUN ve TALANını gözlerden kaçırmak için, hergün bir ya da birkaç devrimcinin, işçinin, köylünün kanını içmeden rahat edemiyor.

Hergün içtiği bu kan da yetmiyor. 1 Mayıs'ta 34 kişiyi birden öldürerek saldırıyor. Hem yılgınlık, hem de devrimciler arası kan davası yaratarak ömrünü uzatmayı amaçlıyor.

2 — İdeolojik Savaşta : Halkımızı Kur'an Kursu, Antikomünizm silahı, Spor Toto, Altılı Ganyan, Kupon kesme, Milli Piyango vs. ile **Allah**'a, **Şeytan**'a ya da **Kadere** havale etmenin binbir yolunu buluyor.

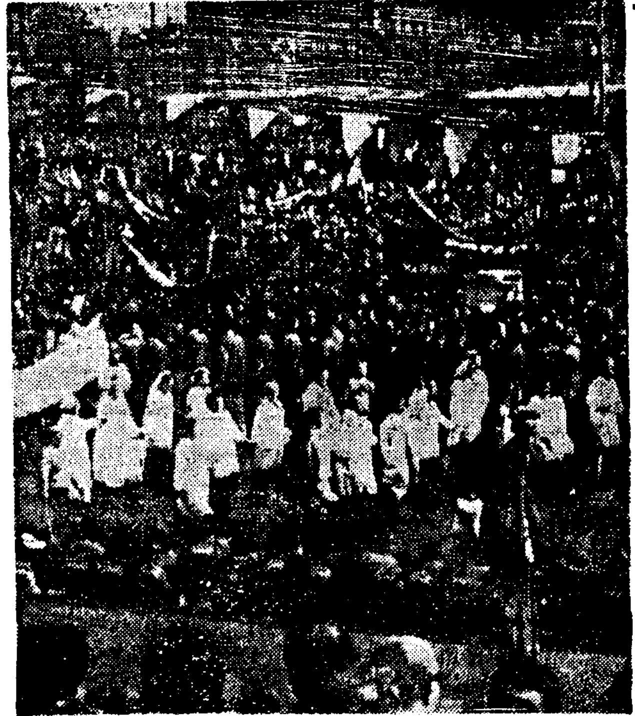
Devamı ikinci sayfada

Aradan iki ay geçmesine rağmen 1 Mayıs katliamı, sonuçları ve çıkarılacak dersler itibariyle önemini korumaktadır.

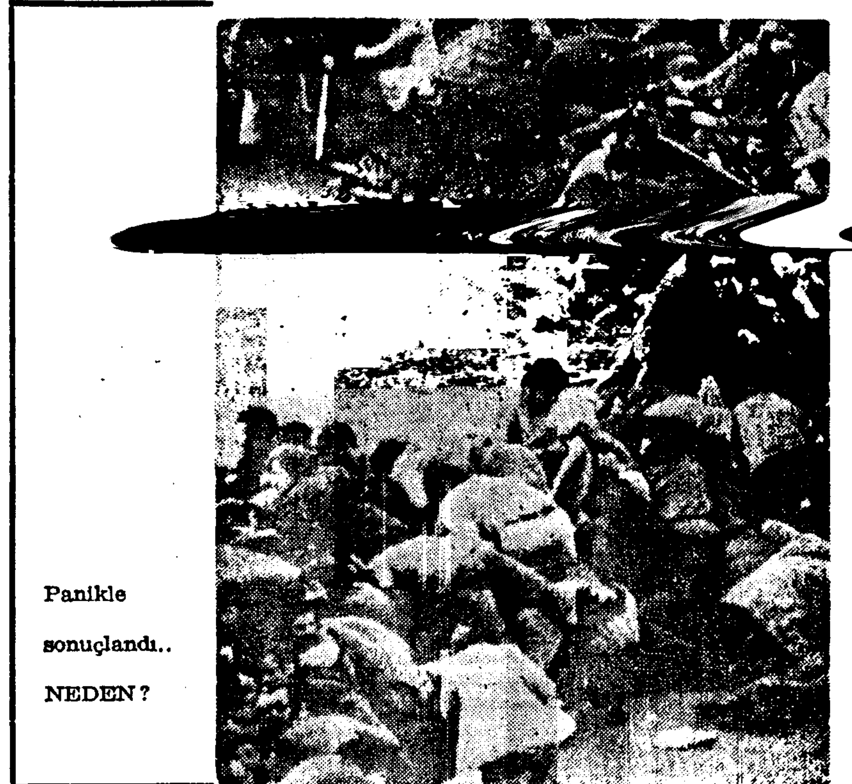
Katliama nasıl gelindi?

1 Mayıs öncesinde de kan dökülmüştü. 18 Nisan 1977 de İstanbul'da Sadık Canarslan,

(Devamı 15. Sayfa'da)

Ne kadar güzel görünüyordu

Panikle sonuçlandı.. NEDEN?

başyazı

Halkımıza ışık götürebilecek SOSYALİSTLERİMİZE ise: E, madem ki Allah ya da Şeytan sökmedi. Mutlaka Sosyalizm isteniyor; sürü-sepet Burjuva, Küçükburjuva, Derebey sosyalizmleri sunuyor. Yeter ki **Proletarya Sosyalizm'i** güçlenmesin, yeter ki proletarya sosyalizmi güme gitsin. Teslim etmek gerekir ki bu ideoloji kargaşasını yaratmada hakim sınıflar başarılı olmuşlardır.

Fakat onlar biliyorlar ki başarıları sonsuz değildir. İdeolojik mücadeleyi şimdilik Burjuva, Küçükburjuva vs. sosyalizmleri kazanmış ise de yığınların Proletarya Sosyalizmi düşünce ve davranışına gitmesi önlenemez.

Finans-Kapitalin bulduğu çare : ideolojik ayrılıkları kan davalarıyla ebedileştirmek. Türkiye'de biricik proleter sosyalist hareketin doğmasını önlemek.

Öylesine teorik ve pratik bir kaos (mahşer) yaratabiliyor ki sosyalistler olayların sebebini, sonucunu çözemesin, düşünceler içinden doğru düşünceyi, davranışlar içinden doğru davranışı seçemesin. Oysa sosyalistlerin elinde diyalektik metod ve mantık gibi yanılmaz bir pusula vardır. Sosyalistlere düşen : Olaylar ve düşünceler önünde apışıp kalmamak, diyalektiği şaşmazca kullanılmaktır. «Diyalektik; hem objektif nesnecil) ve somut (konkret) «**çelişkileri bir arada** izleyiş, kavrayış kuralıdır. Hem de **momenti seçmekte** başlıca sübjektif ve etkin olan **insancıl** düşünce-davranış kuralıdır.

Mahşeri seçeceğiz, kaosta yöneleceğiz. Bunu söylerken iki şey yapılacak demektir: 1 — Olayların kendi gidişleri içinde hangi **zincirlemenin,** hangi billurlaşmanın **kanunlaştığını ayırt etmek** anlamında, SEÇMEK ve yönelmek;

2 — Olaylar zincirini çekip ardından tümüyle sürükleyecek ana halkayı iyice tutup vargücüyle asılmak anlamında, SEÇMEK ve yönelmek «(Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Sosyalistlerin Birinci Görevi, Sosyalist gazetesi sayı 1, 1970).

Demek ki bir taraftan tarihin akışı gereği gelişip, karmaşıklaşan olayları, ve gerekse finans-kapitalin olayları değiştirme, sapıtma, gizleme **zorlamalarına karşı** sosyalist bilincimizi ve cesaretimizi kullanmak zorundayız. Hem Türkiye gerçeğinin ve olaylarının kanunlarını işlemek, hem de olayları değiştirmek, devrim sancıları içindeki dünyada Türkiye devriminin sancılarını azaltmak ve Türkiye devrimini yakınlaştırabilmek için, zinciri sürükleyecek ana halkaya (Proletarya Partisi) sarılmak saniye gecikmeden gerçekleştirilecek görevdir.

ÇİVİ ÇİVİ İLE SÖKÜLÜR

İşçi sınıfımız her türlü sömürüye son verecek tek güçtür. Bu niteliği ile halkımızı Kurtuluşa götürecek tek sınıftır.

Bugün azınlık olan Hakim Sınıflar, çoğunluk olan halkımızı sömürebiliyor. Çünkü iktidar onlarındır. İşçi sınıfı her türlü sömürüye kesince son verecek derken, elbette bunun iktidar sorunu olduğudur söylenmek istenen. İktidar savaşı ise Proletaryanın Öncü Müfrezesi, kurmayı olan Proletarya Partisi olmadan başarılamaz. Proletarya Partisi, yığın örgütleriyle birleşip ahenklice çalışarak halkımızı kurtuluşa götürebilir. Burada dikkat edilecek nokta ne parti, ne de yığın örgütlerinin tek başına başarı için yetmeyeceğidir. Çünkü partinin öncülüğü yok ise **sendikacılık** : İşçi sınıfını dar ekonomik çıkarı içine hapseden bir «bilinç törpüsü» olur. Kendi ekonomik sınıf çıkarlarına saplandığı oranda işçi sınıfı **sınıf körlüğüne** düşer. Toplum ölçüsünde «dar görüşlü ve ülküsüz» kalır. Ne kendisinin ne de diğer emekçi sınıf ve tabakaların kurtuluşu yolunda bir düşünce davranış koyamaz. Yine köylümüzü ya da çalışan diğer halk kesimlerimizi lonca kalıntısı dernekçiliğe (ya da meslek odası, kooperatif vs.) hapsetmek onu ortaçağ özlemleriyle başbaşa bırakıp Allah ya da Finans-Kapitale emanet etmek olur.

Tek başına parti ise, her türlü aygıtından soyutlanmış motora benzer. Motor olarak her türlü özelliği vardır. Ama faydalı bir iş yapamaz. Bir ürün veremez. Motorun işe yaraması için çarklar, dişliler, kayışlar, manivelalar vs. gerekir. Ne tek başına motor ne de tek başına aygıtlar bir işe yaramaz.

Proletarya Partisi yığınların motorudur. Fakat eğer aygıtlar (yığın örgütleri) ile organik bir bağı yok ise, ne motor ne de aygıtlar bir işe yaramaz.

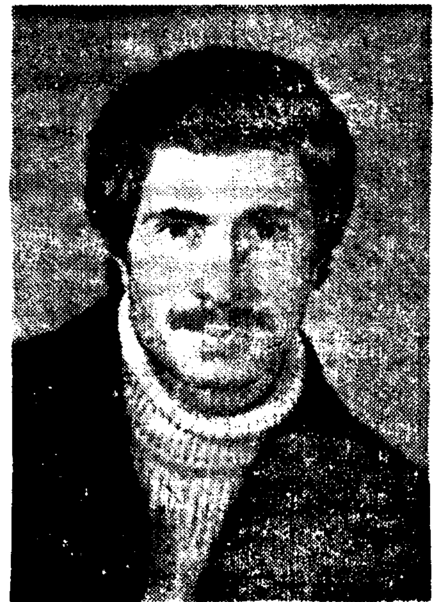
«**Parti** de yığın **örgütü** de tek başlarına HİÇtirler, birleşerek ahenklice işlerlerse HEPtirler» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Oportünizm Nedir? s. 92, 1970).

Bugün Türkiye'de yığın örgütleri de Gurup Partileri de, Guruplar'da vardır. Fakat «HEP» olabilmişler midir? Niyetler yerine olaylara baktığımızda Gurup Partileri de, Guruplar da, yığın örgütleri de «HİÇ»tirler. Çünkü birleşerek ahenklice işleyememektedirler. İşleyemezler de.

Çünkü Türkiye'de sosyalist hareket ideolojik olarak darmadağınıktır. İdeolojik dağınıklık pratiğe elbette yansımadan edemezdi. **Pratik dağınıklığın ana halkası örgüt meselesidir.** Her eğilim kendisini Proletarya Partisi görüp falanca kurulmuş ya da filanca kurduğu yığın örgütünü dükkâncı anlayışla kapatıvermekle orayı bir tarikata çeviriyor. Her şey oldu bitti sanıyor. Sonuç Gurup Partileri ve Gurup dernekleri günden güne artıyor. Gurupçul dar dükkâncı tartışmalardan işçi sınıfı yararına, halk yararına iş yapmak, ya hiç akla getirilmiyor ya da her iyi niyetli düşünce-davranış gurup çekişmeleri ortamında yokolmaya mahkûm oluyor. Buna hiç kimsenin hakkı yoktur olmamalıdır.

Bugün devrimci ortamın ana zaafı dağınıklıktır. Proletarya Partisi ve Halk Kurtuluş Cephesi'nin yokluğudur. Dağınıklıktan kurtuluşun yolu : etle tırnak, motorla aygıt gibi birbirinden ayrılmaz Proletarya Partisi ve Halk Kurtuluş Cephesini oluşturmaktan geçiyor. Bu ise tüm devrimci güçlerin kardeşçe, yoldaşça dayanışması, UYANIŞ-DERLENİ-BİRLEŞİ yoluna girmesiyle mümkün olacaktır.

PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ ÇEPHESİ İÇİN PAROLA : «ANARŞİ YOK! BÜYÜK DERLENİŞ!»

Derleniş mücadelesinin yiğit neferi Doğan Terlemez'i 16 Aralık 1976 akşamı bir provakatör kurşunuyla kaybettik. Yıllarca omuz omuza mücadele ettiğimiz arkadaşımızı gazetemizin ilk sayısında anıyoruz.

DOĞAN TERLEMEZ
1956 — 1976

"İKİ SÜPER" OPORTÜNİZM

«Sosyal-Demokrat hareket, özünde, uluslararası bir harekettir. Bu sadece şövenizm'le mücadele etmemiz gerektiği anlamına gelmez, aynı zamanda genç bir ülkede yeni başlayan hareketin, ancak öteki ülkelerin tecrübelerinden yararlanabildiği takdirde başarılı olabileceği anlamını da taşır. Bu tecrübelerden yararlanabilmek için bunları sadece bilmek, ya da en son kararları kopya edivermek yetmez. Gereken şey bu tecrübeleri eleştirici bir gözle inceleyebilmek ve bunları bağımsız olarak deneyden geçirebilmektir. Çağdaş işçi sınıfı hareketinin ne muazzam ölçüde büyüdüğünü ve kollara ayrıldığını takdir eden kimse, bu görevi yerine getirebilmek için ne büyük teorik güçlere ve siyasi tecrübeye (aynı zamanda devrim tecrübesine de) muhtaç olduğunu anlayacaktır» (Lenin, Ne Yapmalı, s. 53).

«Halklar ve ülkeler arasında ulus ve devlet bakımından farklar olduğu sürece, -ki bu farklar, dünya ölçüsünde proletarya diktatörlüğü kurulduktan sonra bile uzun, pek uzun zaman devam edecektir-, bütün ülkelerin işçi hareketinin uluslararası taktik birliği, bu farklılıkların silinmesini değil, ulusal ayrılıkların yokedilmesini değil (şu anda bu anlamsız bir hayaldir), tam tersine ayrıntı niteliğindeki sorunlarda bu ilkeleri doğru olarak değiştiren ulusal ve devlet durumlarını, doğru durumlara uyduran ve uygulayan Komünizmin temel ilkelerinin (sovyetler iktidarı ve proletarya diktatörlüğü) uygulanmasını gerektirir. Herkes için aynı olan uluslararası sorunu işçi sınıfı hareketi içinde oportünizmi ve sol doktrinciliği yenme, burjuvaziyi iktidardan düşürme, sovyetler cumhuriyetini ve proletarya diktatörlüğünü kurma sorununu her ülkenin ele alınışındaki somut tarzda özel olarak, ulusal ve özgül olarak, ulusal ne varsa onu aramak, incelemek, sezmek ve kavramak, işte geçirmekte olduğumuz tarihî anda bütün ileri ülkelerin (sadece ileri ülkelerin değil) baş görevi, işte budur.» (Lenin, Sol Komünizm, s. 101).

Lenin Usta'dan yukardaki satırları aktarmadan söze giremedik. Neden mi? Türkiye'de yıllardır anlatılan, ama bir türlü anlaşılmayan müzminleşmiş bir sosyal hastalığımızı gözlere batırması, bilinçlere çıkarması için. Biliyoruz, Bilimcil Sosyalizme göre bir hastalık bilince çıkarıldı mı yarı yarıya sağlığa kavuşulmuş demektir.

Nedir bu kavramamız gereken temel sorun? «Ülkemizin ve halkımızın insanı olmak.» Lenin Usta'nın koyduğu gibi «Sosyal-Demokrat hareket özünde uluslararası bir harekettir.» Fakat bu uluslararası harekette varolabilmek herşeyden önce ulusal bir değer, güç olmaktan geçer. Ulusal bir değer olmak da; Marksizmin temel prensiplerinin ve uluslararası işçi sınıfı hareketinin deneylerinin ışığında ülkemizin tarihini, ekonomisini, kültürünü, orijinal sınıf ilişki ve çelişkilerini araştırıp incelemekle, bu kahırlı nankör mücadeleyi göze almakla başarılabilir. Yoksa filan ya da falan devrim yapmış partinin programını, kongre kararlarını, parolalarını ezberleyip maymunca tekrarlamakla ne enternasyonalist olunabilir, ne de İşçi Sınıfı sosyalisti.

Öyleyse hem dağınıklıktan kurtulup birliğe kavuşmak, hem de halkımızı eğitebilmek, teşkilâtlayabilmek, «anti-emperyalist, anti-feodal halk kurtuluş cephesinde» ordulaştırabilmek için ülkemizin ve halkımızın somut problemlerinden yola çıkmamız, her tartışmayı bu somut problemlerde mihenk taşına vurmamız gerekir. Yani aramızda yapılacak her tartışma (teorik savaş) bu somut gerçeklerimizden hareket edip, onlara çözüm getirmek amacıyla açılmalıdır. Ancak böyle olursa oportünizmler, revizyonizmler yenilebilir. Gerçek Proletarya Partisinin reorganizasyonu başarılabilir. İşçi Sınıfı sosyalistlerinin birliği sağlanabilir. Halk bizi anlar, ciddiye alır, inanır, güvenir. Yoksa halktan kopuk kurt dalamış keçi sürüsü gibi dağınık, bir avuç sol lafazanlar olmaktan kurtulamayız.

Ne yazık ki bugün Türkiye sol cephesinde pek az insan bu gerçekliği bilince çıkarabilmiştir. Sosyalistlerimizin büyük çoğunluğu hâlâ Türkiye'de turisttir. Bu turist devrimciler için mesele, ülkemiz gerçeklerini anlamak, öğrenmek, kendi orijinal strateji planımızı çizmek değil, hayranı oldukları herhangi bir ünlü devrimcinin gerilla yöntemini, ya da bir ülkenin devrim modelini aynen Türkiye'ye uygulamaktır. Bunlara göre devrimci ajitasyon da, devrimci propaganda da, kölece taklit etmeye çalıştıkları ülke ve yöneticilerinin reklâmını yapmaktır. Ne kadar iyi reklâm yapar, adam kafakola alırlarsa o denli başarılı devrimci geçinirler. Konfeksiyon mağazalarındaki gariban tezgâhtarlar gibi, bunlar da ithal malı hazır devrim modeli satmakla akıllı, uyanık olduklarına inanırlar. En kolay yoldan, kafa yormadan en başarılı devrim yapmış ülkenin modelini hazırca kapıvermek ne iyi. Başka türlüsü aptallık olur onlarca.

Biz bu yazıda Türkiye'ye en yabancı, en hasta, iflah olmaz iki turist gurubunu konu edineceğiz: Maocular ve Sahte TKP.

SÜPER OPORTÜNİZM NO : 1 : MAOCULAR

Bu tezin tezgâhtarları, 12 Mart öncesi yaptıkları provakasyonlar ve yüreksizlikleri yüzünden iyice ipliği pazara çıkmış bir avuç oligarşi veledi idi. Bugün de PDA diye bilinen bu gurup; gençliğin her türlü mücadelesine, bezirgân parti liderlerinin ağzıyla «anarşistlik» damgasını vurarak onlarla aynı zamanda ve aynı kaba yellenmiş oluyordu. Kendi yürekleri ve bilekleri yetmediğinden dışına düştükleri devrimci mücadeleye küfrediyorlardı. Kısa zamanda ne idükleri belli olmuş, yüzük taşı gibi açığa çıkmışlardı. Öyle ki o zaman devrimciler arasında bir kimseye «PDA»cı demek ana avrat küfretmek kadar ağır hakaret sayılırdı.

MAOCU BOZKURT BOZKURTLAR FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?
Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir

Bu durumlarının farkına varan oligarşi veletleri, hemen taktik değiştirip ansızın, Maocu kesildiler. Böylece herkesten keskin sosyalist görüneceklerine inandılar. Daha önce eleştirdikleri «Silâhlı Halk Savaşı» parolasını şimdi şiddetle savunur duruma geçtiler. Dergilerinin kapaklarını silâhlı işçi-köylü resimleriyle süslediler. Fakat yine de bezirgânlıklarını kimseye yutturamadılar.

Günümüzde Maocuları başlıca dört gurup halinde ve 12 Mart öncesine kıyasla hayli kalabalık görüyoruz. Güçlenmelerinin nedenlerini şöyle maddeleyebiliriz :

1 — «THKP-C» ve «THKO»nun savundukları yolun çıkmaz olduğu olaylarca (pratikçe) ispatlanmıştı. Gençlik kendi küçükburjuva yapısına uygun yeni siyaset arıyordu.

2 — Maocular «THKO»nun eylemlerine bir yandan «Troçkizm derken diğer yandan o hareketin devamcılarıymış gibi görünerek, «THKO» şehitlerinin anılarını sömürdüler. Özellikle Doğu Anadolu'da «Halkın Kurtuluşu» nun etkin olması bu nedene dayanır.

3 — Aydın gençlik içinde çoğunluk olan «Devrimci Gençlik» gurubunun, «Sovyet Sosyal Emperyalizmi» antimarksist tezine karşı takındığı aşırı tavizkâr, nerdeyse uzlaşan («Sovyetlerde Revizyonist Diktatörlük iktidardadır. Geriye dönüş başlamıştır, ama henüz sosyal emperyalist aşamaya ulaşılmamıştır. İlerde Sosyal Emperyalist olabilir» tarzındaki) tutumlarının önemli rolü olmuştur. Çünkü bu görüşün mantıki sonucu «Sovyet Sosyal Emperyalizmi» tezinin doğruluğudur. Bu ikircikli, kaypak tavırları yüzünden «Devrimci Gençlik» gurubu yığınla arkadaşı Maocuların saflarına eliyle teslim etmiş oldu.

4 — Teorik, propaganda malzemesi Maocular ÇKP ve AEP'den hazırca geliyordu. Düşünüp birşeyler yaratmanın hiç gereği yoktu. Hayatın akışı içinde ortaya çıkan yeni olayların değerlendirilmesini ÇKP ve AEP'nin anti-sovyetik yorumlarında bulmak mümkün olmuyorsa da; Pekin yahut Tiran ajansları, radyo haberleri hemen imdada yetişiyordu. Olmadı Çin ya da Arnavutluk yetkililerinin Birleşmiş Milletlerde yahut herhangi bir yerde yaptığı konuşma boşluğu dolduruyordu. Yapılacak şey basitti, bu sovyetlere ve kendileri dışındaki sosyalist ülkelere küfür dolu kitap, makale, haber bültenlerini tez elden tercüme ederek piyasaya sürmek. Bu işte de başarılı olduklarını teslim etmemek insafsızlık olur. Bu tezgâhtarlar sülalesinin gelişmesinde, bu cilalı edebî yayınların da etkisi küçümsenemez.

5 — Maocu gurupların teorik temeli olan Mao ve ÇKP'nin yanlış, hattâ anti-marksist

«Sovyet Sosyal Emperyalizmi» tezine karşı yeterli teorik mücadele yapılmadı.

TÜRKİYE'DE BAŞ DÜŞMAN KİM?

Bu guruplara göre Türkiye'de savaşmamız gereken baş düşman «Sovyet Sosyal Emperyalizmi»dir. ABD Emperyalizmi ikinci düşmandır. Çünkü ABD çökmekte, Sovyetler ise yayılmakta olan emperyalisttir. Sovyetlere karşı «Ulusal orduyla savunmamızı güçlendirmeliyiz». «Dördüncü Ordu Ege'den Sovyet sınırına gönderilmelidir.»

Hattâ bu sülalenin güdücü çobanı Halkın Sesi «Tarihte 18 kez birbiriyle savaşmış Ruslarla Türkiye nasıl dost olabilir» diyecek kadar işi ileri götürerek en azılı anti-komünizm simsarlarıyla aynı demagojiyi geveliyebiliyor. Türkiye'de «Rus Emperyalizmi» yahut «Sovyet Sosyal Emperyalizmi» (ikisini de kullanıyorlar) yeni bir tez değildir. Dünyada da yeni değildir. Bu tezin mucidi Entellicens Servis ve CIA'dır. 50 yıldır dünyanın her yerinde, Emperyalizm, mazlum ülkeleri boyunduruklamak için bu demagojiyi kullanmaktadır. Emperyalizmin saldırgan askerî örgütü NATO yalnızca bu demagojinin üzerine inşa edilmiştir.

Özellikle Türkiye'de tarihcil ve coğrafi konumundan dolayı, anti-sovyetizm; CIA, MİT ve tüm gericilerce «Moskof Mezalimi», «Kızıl Emperyalizm», «Rus Emperyalizmi» biçiminde kitleleri şartlandırmak, uyutmak için bol bol malzeme olarak kullanılmıştır. Egemen sınıflar, Ortaokul-Yurttaşlık Bilgisi, Lise-Millî Savunma Bilgisi kitaplarına bile; «Emperyalizm, Sovyet Rusya'nın yayılmacılığı, dünyayı hegemonya altına almak için uyguladığı saldırgan siyasettir.» diye sokmayı ihmal etmemişlerdir. MHP'li faşistler «Ne Amerika, ne Rusya, ne Çin» sloganını gözümüzün önünde hergün yazıp çizmektedirler. Bezirgân parti MSP'li Entelicens Servis uşakları «Gerçek Emperyalizm» adlı kitaplar yazarak anti-sovyetizm afyonuyla halkımızı zehirlemek çabasında. «Komünistler Moskova'ya» sloganı her türden gericinin beş vakit namazında okuduğu ezandır. Gerici güçlerin 50 yıllık çalışmalarında, ülkemizde anti-sovyetizm - antikomünizm anlamında kullanılagelmiştir. Böyle bir ülkede; sözde sosyalizm adına, modern-antika her cinsten gerici güçlerce kullanıla kullanıla artık laçka olmuş bu mide bulandırıcı «Rus Emperyalizmi» paslı silâhına, yeni bir matahmış gibi sarılmak olsa olsa Finans-Kapital, Tefeci Bezirgân vurguncu çetesinin ekmeğine yağ sürer. Onların işini kolaylaştırır.

Bakın utanmadan nasıl yazıyorlar: «Dünya'da olsun, yurdumuzda olsun Amerika'nın borusu eskisi gibi ötmüyor. Her yere ve herşeye burnunu sokan Rusya ise yurdumuza hızla giriyor» (Halkın Sesi, özel sayı 7).

Türkiye gibi ABD ve AET şirketleriyle ekonomisi talan, halkı sağmal edilmiş; 34 milyon m² toprağı ABD'ne üs (Bu yüzlerce üs atom silâhlarıyla doldurulmuş) diye satılmış, ordusunun başı NATO ile bağlanmış, velhasıl tam anlamıyla yarı sömürgeleştirilmiş bir ülkede «Amerika'nın borusu eskisi gibi ötmüyor»muş. Asıl tehlike «Rusya» imiş. Bu açıkça yurdumuzda Amerikan Emperyalizminin yükünü yarı yarıya da değil onda bire indirmek değil de nedir? Açıkça Amerikan Emperyalizmini gizlemek değil midir?

Devam ediyor «Halkın Sesi» : «Biz Yeni Rus Çarlarının Türkiye'ye boyun eğdirmesine seyirci mi kalacağız. Güzel yurdumuz Türkiye Rus tanklarına yol mu olacak. Buna izin vermeyeceğiz.» İnsan şaşırıyor bir an; okuduğum devrimciyim diyen bir yayın mı, yoksa sermayenin emrindeki Demirel'lerin, Türkeşlerin seçim konuşması mıdır diye?. Gerçek düşmanı gizleyeceksin, unutturacaksın onun yerine hayali «Rus Emperyalizmi» heyulasını çıkarıp: halkı ona karşı kışkırtmaya çalışacaksın.

«Halkın Sesi» ajitasyona devam ediyor : «Rusya ile hiçbir anlaşma istemiyoruz. Sosyal-Emperyalistler yurdumuza saldırmaya cesaret ederlerse, bu toprakları onlara mezar yapacağız.» Bu edebiyatı Türkiye halkı 50 yıldır dinlemekten usandı. Bir de sizin çıkıp koroya katılmanıza ne gerek vardı?

Bu «Halkın» demagogları beyinsizlik ve sorumsuzluklarını o denli ileri götürdüler ki son 1 Mayıs (ikinci kanlı pazar) katliamının cellatlarını bile açıkça görmekten ve göstermekten kaçındılar. Ecevit bile «Devlet içinde yer almakla birlikte, demokratik hukuk devletinin denetim alanı dışında kalan bazı örgütlerin olaylarda başlıca etken olduğu kanısındayım» diyerek, kendi burjuva devlet ve demokrasi anlayışı içinde; o kendine has yumuşak uslubu ile katliamın sorumlularını, ÇIA, MİT, Kontr-Gerilla olarak ima yollu koyarken, bizim «Halkın» demagogları yine, sanki her zaman görevleri CIA ve MİT'in gerçek yüzünü hiç olmazsa yarı yarıya gizlemekmiş gibi; halkın gözüne şöyle kül atıyorlardı : «1 Mayıs katliamının sorumluları faşist MC ve revizyonistlerdir.» (Halkın Kurtuluşu, sayı 55).

«Taksim katliamının sorumluları MC ve Sosyal-faşistlerdir.» «Olaylar sosyal-faşistlerin tertibidir» (Halkın Birliği, sayı 8).

«... proleter devrimciler ayakta durdular. 1 Mayıs sorumlularının iki süper devlet ve uşakları olduğunu ortaya koydular ve katliamın sorumlularının kanlı ellerini ortaya serdiler, seriyorlar ve serecekler.» (Halkın Yolu, sayı 13).

Bu sözde «Halkın Kurtuluşu, Yolu, Birliği» aslında katliamın gerçek sorumlusu CIA, MİT ve Kontr-Gerilla'dır demeyip, «iki süper devlet ve uşakları» diyerek cellatların suçunu yarı yarıya azalttıklarının acaba farkına varırlar mı dersiniz? Sanmıyoruz. Eğer onlarda zerre kadar beyin, devrimci sorumluluk, halk sevgisi kalsaydı, Emperyalizm ve uşağı MC' nin anti-komünist cinayet çetelerince yaratılan ikinci Kanlı Pazar cehennemini yaşadıktan sonra böyle konuşmazlardı. Orada bulunan herkes gözüyle gördü, kulağıyla duydu ve bilinciyle hiç ikirciliksiz kavradı ki faşist kiralık katiller bu «Maocu Bozkurt», bu «Sosyal Faşist», bu «Orta Yolcu» ayrımı gözetmedi. Hepimizi bir ve aynı safta bildi. Görevinde yükselmek, maaşlarını hakedebilmek için hepimize çaldı kurşunu. Ve hepimiz şehitler verdik. İnsan, acı olayı bu denli açık seçik yaşadıktan sonra hâlâ ne yaptığını bilmezse iflah olur mu?

Birinci Süper Oportünizm : «Maoculara» göre : «Katliamın sorumlusu faşist MC ve Revizyonistlerdir.»

İkinci Süper Oportünizm Sahte TKP'ye göre «Komployu CİA ve onun kardeş örgütü hazırladı, ajanslar ve Maocular uyguladı. Polis paniği büyüterek yardımcı oldu.» Gazeteler, 5 Mayıs 1977).

«1 Mayıs İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü CİA, onun Türkiye'deki uzantıları faşist ve Maocu Bozkurtlar tarafından saldırıya uğradı.»

«Aynı zamanda Maocu Bozkurtlar bu provakasyonlar içinde aktif olarak yer almışlardır. Onlar doğrudan kitle üzerine ateş ettiler. Intercontinental Oteli, Sular İdaresi ve AP provakasyonunun merkezi olarak görüldü. Buralardan açılan ateş Maocu Bozkurtlar tarafından desteklendi.» Gazeteler, 4 Mayıs 1977).

Bu İki Süper Oportünizm birbirlerini böyle suçlayıp katliama ortak ederken, kim bilir yerli-yabancı parababaları ve kiralık katilleri nasıl sevinip, onların bu haline kıçlarıyla gülüyorlardır.

Yerli - yabancı Finans - Kapital'in, gece gündüz rüyasında gördüğü, sol cephede böyle dağınıklık ve bozgun ortamıdır. Bizim İki Süper Oportünizm ise Finans-Kapitalin kanlı provokasyon histerilerine, (körün istediği bir göz; allah verdi iki göz hesabı) bu efendisine sadık beyinsiz uşak zihniyetleriyle çanak tutmaya her dem hazır ve nazırdırlar. Finans-kapitalin gizleyemediği (1 Mayıs katliamı gibi) her pisliğini hemen paylaşıp birbirlerinin üzerine atarak ortadan kaldırmaya, gözlerden saklamaya sanki yeminlidirler.

İKİ SÜPER OPORTÜNİZMİN TARİHİ, SOSYAL TEMELİ

Ne var ki, her İki Süper Oportünizmin hatası, yalnızca hiç mi hiç beyinlerini kullanmamaları, bağlı oldukları ÇKP ve SBKP(B) nin her söylediğini papağanca tekrarlamaları, onların dışarda başlattıkları başsız develik güreşini içerde kıran kırana sürdürmeleridir.

Hepimiz, «Babil artığı Türkiye»nin solucanlaşmış küçükburjuva bataklığında yetişmiş insanlarıyız. Yedi bin yıl, Firavunlara, Nemrutlara, padişahlara kulluk etmiş, görünür görünmez tanrılara tapınmışız. Yüz yıldanberi sırasıyla İngiliz, Fransız, Alman ve Amerika'nın yarısömürgesi olmaktan kurtulamamışız. Tanzimattan buyana bilim de, teknik de, insanlık da, hürriyet de, demokrasi de yalnız Batıda var deyip onları taklide özenmişiz.

Altlık duygusu öylesine içimizin içine yer etmiş ki; bugün Bilimcil Sosyalist de olmaya kalksak bu gelenekcil» köle huyundan ve kör itaatten» vazgeçip, omuzlarımızın üstündeki başımızı kullanmaya cesaret edemiyoruz. En büyük iki sosyalist ülkeden birinin bugünkü siyasi çizgisi önünde yamyassı olup secdeye kapanmaktan daha âlâ sosyalist olunamayacağına inanıyoruz.

Demek ki sosyal gerçekliğimiz bu olunca, bizim gibi antika-modern kırması yarısömürge ülkelerde; Bilimcil sosyalist de geçinse, başkaları önünde tapınmaya hazır yığınla küçükburjuva «beyinsiz işgüzar» herzaman bulunabiliyor.

Böyle oldukları için onlara (İki Süper Oportünizme) kızmak, sövüp saymak neyi halleder. Usta'nın söylediği gibi öfke siyasi mücadelede her zaman sahibine zarar getirir. Öyleyse bu İki Süper Oportünizme karşı davranışımız nasıl olmalıdır?

Köy Kuran Kurslarında şartlandırılan ilkokul çağındaki zavallı çocuklara karşı tavrımız nasılsa bunlara karşı da öyle olmalıdır.

Nasıl Kuran Kurslarını yoksul köylü çocukları dolduruyorsa, bizim İki Süper tarikatının da yüzde doksanını böyle iyiniyetli, sosyalizm yaptığını sanan, kafadan gayrimüsellah hale getirilmiş müridler oluşturmaktadır. Elbette İki Süper Oportünizmin Firavunlaşmış bir avuç tarikat şeyhi için eleştirinin diyalektiği öldürücüdür. Onların iflâh olması beklenemez.

Öyleyse, tabandaki iyiniyetli büyük çoğunluğa karşı uyarı görevimizi yerine getirmekten kaçınmamalıyız. Onların debelendikleri batakliğın derinliği ve yarıya kadar batmış olmaları bile gözümüzü korkutmamalı.

ÇKP'NİN GÜNAHLARI

Bizce, İki Süper Oportünizm kadar bunların tapındığı ÇKP ve SBKP(B)nin de hatada payları vardır. Onların kula ihtiyaçları olmasaydı, bizimkilerin altkınlık kompleksleri bu denli azıtmazdı. Gerçi ÇKP'nin SBKP(B) ye oranla birkaç kat fazla günahı var. Ama SBKP(B) de piru-pak değil.

Şimdi birinci süperin Allahı ÇKP ve Başkan Mao Zedung'un, «Mao-Zedung Düşüncesini» inceleyllim.

MAOİZM (MAOCULUK) VAR MI?

«Mao Zedung Düşüncesi» açıkça MAOİZM demektir. Hele Marksizm-Leninizm dendikten sonra hemen bir de «Mao-Zedung Düşüncesi» eklenirse bunun MAOİZM'den başka bir anlamı olamaz. ÇKP ve bizzat Başkan Mao'nun kendisi de bu anlamda kullanmaktadır «Mao Zedung Düşüncesi»ni. Ayrıca daha aşağıda göreceğimiz MAO'nun sözleri bizim bu kanımızı daha da pekiştirmektedir. Geçmeden hemen belirtelim ki «Mao Zedung Düşüncesi» kavramı hatalı ve idealist bir kavramdır. Çünkü Marksizm yalnız düşünceyi incelemez. O herşeyden önce düşünce ve davranış bilimidir : Kimin düşünce ve davranış bilimidir : İşçi sınıfının ve onun öncü müfrezesi, aynı zamanda genel kurmayı olan Proletarya Partisinin. Marksizm yalnız düşünce bilimi olsaydı işçi sınıfı dünyayı değiştiremezdi. Çünkü devrimci düşünce, devrimci davranışla birleşmezse; düşünce uyguda sayıklamaktan, davranış uykuda gezerlikten kurtulamaz. Biz nasıl Marks'ın düşünce ürünlerini devrimci savaşından ayrı düşünemezsek, Lenin'i de Ekim Devriminden ayrı düşünemeyiz. Mao'yu yine Çin devriminden ayrı koyamayız. Çünkü Marks'ın da Lenin'in de Mao'nun da eserleri o devrim fırtınaları içinde ortaya çıkmıştır.

Diyelim ki Lenin'in Ne Yapmalı adlı eseri, Lenin'in dahî kafasının olduğu kadar, ekonomistlere karşı verdiği mücadelenin de ürünüdür. Ve biz Leninizm derken Usta'nın hayatı boyunca verdiği Sosyalizm savaşını, Ekim Devrimini ve düşünce ürünlerini anlarız. Biliriz ki «Marksizm dogma değil, davranış için yol göstericidir.»

Bizce Başkan Mao ve ÇKP açıkça «Maoizm» demeye cesaret edemedikleri için, aynı anlama gelmek üzere böyle idealist bir kavram formülasyonuna gittiler. Ve aynı anlamda kullandılar : «Marksizm-Leninizm, Mao Zedung Düşüncesi» diye. Marksizm-Leninizm yetmiyor. Çünkü aşıldı o. Kim aştı «Mao Zedung Düşüncesi».

«Mao Zedung Düşüncesi, bütün dünyada emperyalizmin tüm olarak ortadan kaldırılması ve sosyalizmin muzaffer olması çağının Marksizm-Leninizmidir. (Kızıl kitap. önsöz).

Görüldüğü gibi burada «Mao Zedung Düşüncesi» günümüzün Marksizm-Leninizm'i olarak sunulmaktadır. Marksizm-Leninizm'in aşıldığı burada açıkça konmaktadır. Halbuki «Mao Zedung Düşüncesi» ya da Maoizm'de, Marksizm-Leninizm'de bulunmayan yeni hiçbir doğru düşünce ve davranış yoktur. Bunu aşağıda daha geniş inceleyeceğiz.

SOVYETLER SOSYAL-EMPERYALİST Mİ?

Başkan Mao ya da ÇKP deyince ilk akla gelen «Sovyet Sosyal-Emperyalizmi» meselesidir. Bizce bu tez anti-marksist bir tezdir. Marksizm'in prensipleri ışığında, meseleye baktığımızda Sovyetler Birliğinde bir karşı devrim olduğunu söyleyemeyiz.

1 — Marksist DEVLET anlayışı açısından Sovyetlerde karşı-devrim olmamıştır:

2 — Marksist DEVRİM anlayışı açısından Sovyetlerde karşı devrim olduğu söylenemez.

1 — DEVLET ANLAYIŞI AÇISINDAN

«Devlet, yani, hakim sınıf olarak örgütlenmiş proletarya. İşte, bu, proletarya diktatörlüğüdür.» (Lenin. Marksizm DEVLET ÜZERİNE s. 47).

«Bu hakim sınıf olarak örgütlenmiş proletarya» parçalanmadan, silâhlarından tecrit edilmeden, tümüyle ezilmeden bir sosyalist ülkede nasıl karşı devrim olabilir. Proletarya devletini, yani proletarya diktatörlüğünü oluşturan «sadece silâhlanmış yığınların örgütlenmesi» (Lenin. Devlet ve İhtilâl s. 118) değil midir? Bu örgüt parçalanmadan, kırılmadan karşı devrimden sözedilemez.

«Devlet, bir gücün özel örgütüdür, belirli bir sınıfın sırtını yere getirmeye mahsus bir şiddet örgütü. Peki, proletaryanın yenmek zorunda olduğu sınıf hangisidir? Sadece sömürücüler sınıfı elbette, yani burjuvazi. Emekçilerin, ancak ve ancak, sömürücülerin direncini kırmak, onu baskı altına almak için devlete ihtiyaçları vardır, ama bu işi, sonuna kadar devrimci, burjuvaziyi iktidardan tamamen kovmak için ona karşı mücadelede bütün emekçileri ve bütün sömürülenleri birleştirmeye yetenekli tek sınıf olarak, sadece ve sadece proletarya yapabilir.» (Lenin, Devlet ve İhtilâl, s. 35).

Lenin Usta netçe koyuyor devletin ne olduğunu. Her devlet gibi proletarya devleti de bir şiddet örgütüdür. Ve şiddetini sömürücü sınıf üzerine yani burjuvazi üzerine uygular. Görevi budur. Yoksa korkuluk, yahut süs eşyası değildir. E o zaman bir karşı devrimin ilk önce bu örgütü yok etmesi, ezmesi gerekir. Bu olmuş mudur Sovyetler Birliği'nde? Silâhlı bir mücadele sonucunda yenilip alaşağı edilmiş midir proletarya? Hayır. Öyleyse bir karşı devrimden sözaçmak yukarda Usta'nın koyduğu devlet öğretisini açıkça inkâr etmektir.

ÇKP ideologları Marks'tan olağanüstü doğru olan şu cümleleri aktarıyorlar : «Bütün üretim araçlarını üretici emekçiye aktararak mevcut baskı şartlarını yok etmekle ve böylece her sağlam insanı hayatını kazanmak için çalışmaya zorlamakla, sınıf tahakkümü ve baskının biricik temeli ortadan kaldırılmış olacaktır. Ama, böyle bir değişikliğin gerçekleştirilebilmesi için bir proletarya diktatörlüğü zorunludur ve bunun ilk şartı da bir proleter ordusudur.« (Karl Marks Enternasyonalin yedinci yıldönümünde Konuşma, Eylül 1871).

Marks'ın bu duru, net sözlerinin altına Başkan Mao'dan şu alıntıyı ekliyorlar: «Marksist devlet teorisine göre, ordu devletin temel unsurudur. İktidarı ele geçirmek ve elinde tutmak isteyenin güçlü bir orduya sahip olması gerekir.» (Proletarya Diktatörlüğü Üzerine, s. 28).

Başkan Mao'nun bu sözleri de çok doğru. Bunlara katılmamak da elden gelmez. Şimdi hemen soralım :

Sovyetler Birliği'nin böyle bir ordusu yok muydu? Dünya'da ilk proleter devrimi Ekim Devrimini, gerçekleştirmiş, 1917-1921 iç savaş sırasında milyonlarca deney kazanarak çelikleşmiş, İkinci Emperyalist Evren savaşında tüm emperyalist gurupların saldırılarını bozguna uğratmış, sosyalizmin Avrupa içlerine kadar yayılmasında başlıca etken olmuş şanlı bir Kızılordu yok muydu Sovyetler Birliği'nde? Hiç kimse itiraz edemez ki vardı. Peki vardı da; «bir avuç revizyonist dönek Kruşçev kliği» karşı devrim yaparken, bu uluslararası Emperyalist it sürülerinin başedemediği dünyanın en güçlü, en tecrübeli proleter ordusu armut mu topluyordu?.

«Proletarya diktatörlüğünün ilk şartı bir proleter ordusudur» diyor Marks. Öyleyse bu proleter ordusu parçalanmadan, yok edilmeden, silâhlarından tecrit edilmeden, bir sosyalist ülkede nasıl karşı devrim olabilir. Proletarya diktatörlüğü nasıl ortadan kaldırılabilir? Yerine burjuva diktatörlüğü nasıl inşa edilebilir?

Evet «Proletarya diktatörlüğü marksizmin özüdür.» (Proletarya diktatörlüğünün ilk şartı da proleter ordusudur. «Bu ordu var oldukça proletarya diktatörlüğü de var olacaktır. Bizim Marksizm'in Devlet ve proletarya diktatörlüğünden anladığımız budur. Bu gerçeklik bu şekilde kavranmadıkça; Proletarya diktatörlüğü üzerine ne kadar uzun konuşulursa konuşulsun, sahifeler dolusu kitaplar yazılsın boş laf etmekten öte bir şey yapılmış olmaz.

ÇKP ideologları diyor ki : «Kruşçev Sovyet Parti ve Devletinin önderliğini gaspetmesindenberi, Sovyetler Birliği'ndeki sınıf mücadeleşinin durumunda temel bir devişiklik meydana gelmiştir.

«Kruşçev, burjuvazinin çıkarlarına hizmet eden ve Sovyetler Birliği'nde Kapitalizmin güçlerini hızla şişiren bir dizi revizyonist siyasetler uyguladı.»

«Kişi putlaştırmasıyla mücadele» bahanesiyle Kruşçev proletarya diktatörlüğünü ve Sosyalist sistemi kötüledi ve böylelikle gerçekte kapitalizmin Sovyetler Birliği'nde ihyasına yol açtı. Stalin'i tamamen inkâr ederek gerçekte Stalin tarafından yücelerde tutulan Marksizm-Leninizm'i inkâr etti.» (Dünya işçi sınıfına tarihî dersler, s. 131).

Açıkça söylenen birinci olarak şu : Kruşçev Sovyetlerde, Parti ve Devletin önderliğini gaspediyor. Yani burjuvazi Proletarya Partisinin ve Devletinin önderliğini gaspediyor. Çünkü, «revizyonist Kruşçev Kliği Sovyet burjuvazisinin ve özellikle onun imtiyazlı tabakasının siyasi temsilcisidir.» (A.G.E.S. 133)

İşte ÇKP'nin anti-marksist devlet anlayışının özü burada. «Devletin gaspı.» Bu anti-marksist bir kavramdır.

Her sınıfın devleti ancak o sınıfın amaçlarına hizmet edebilir. Nasıl ki proletarya, burjuva devletin aygıtını gaspederek onu kendi amaçlarına uygun bir biçime dönüştüremezse burjuvazi de proletarya devletini gaspedip kendi sömürü ve tahakküm aracı olarak kullanamaz. Çünkü burjuva devleti küçük bir azınlığa aittir, onların sömürü ve zulüm aygıtıdır. Ve bu yüzden olağanüstü karmaşıktır. Proletarya devleti ise büyük çoğunluğun, küçük sömürücü azınlık üzerine uyguladığı şiddetin aracıdır.

Amacı insanın insan tarafından sömürülmesine son vererek, sınıf hakimiyetini, böylelikle her türlü baskı ve zulmü yeryüzünden bir daha geri gelmemecesine yok etmektir. Bu yüzden olağanüstü yalındır, karmaşık (yani militarist ve bürokratik) değildir.

Demek ki burjuva ve proletarya devletleri birbirinden nitelikçe farklıdır. Bunu Lenin Usta şöyle koyar: «Sömürücüler çok karmaşık ve bu işe ayrılmış bir makina olmaksızın elbette halkın sırtını yere getirecek durumda değildirler; oysa halk, çok basit bir «makina» yla bile hemen hemen «makina»sız, özel aygıtsız denebilecek bir biçimde, sadece **silâhlanmış yığınların örgütlenmesiyle** (bir öne almayla işçi ve asker sovyetleri gibi diyeceğiz), sömürücülerin sırtını yere getirebilir.» (Lenin, Devlet ve İhtilâl, s. 118).

Öyleyse bu proleter devleti kendinden nitelikçe farklı olan burjuva devletine parçalanmadan, kırılmadan nasıl dönüştürülebilir? Ne marksizm ne de sosyal devrimler tarihi böyle bir dönüşümü mümkün görmez.

«Devletin gaspı ve dönüşümü» ÇKP'nin anti-marksist devlet anlayışının özü bu kavramlardadır.

«Sovyet parti ve devletinin yönetimini ele geçirerek Kruşçev kliği şanlı bir devrimci tarihe sahip olan Sovyetler Birliği Marksist-Leninist Komünist Partisini, revizyonist bir partiye dönüştürüyorlar. Proletarya diktatörlüğü altındaki sovyet devletini revizyonist Kruşçev kliğinin diktatörlüğü altında bir devlete dönüştürüyorlar. Adım adım bütün halkın sosyalist mülkiyetini ve sosyalist kollektif mülkiyeti imtiyazlı tabakanın mülkiyeti haline dönüştürüyorlar.» (ÇKP, Dünya İşçi Sınıfına Tarihî Dersler. s, 135).

Nasıl iktidara geliyor bu «revizyonist Kruşçev kliği»: Stalin'in ölümüyle. Sanki proletarya diktatörlüğünü, sovyet iktidarını korumak, kollamak değil de, «giden ağam, gelen paşam» anlayışıyla gidene gelene kavuk sallamak.

Sanki dünyanın ilk sosyalist devrimini yöneten, Lenin'in kurduğu Bolşevik Partisi ve yüzmilyonlarca bilinçli-örgütlü sovyet halkı ve işçi sınıfı uyuyor. Ya da kendi iktidarını «gasbeden bu bir avuç revizyonist Kruşçev kliğinden» korkuyor. Bu olacak şey değildir.

«Revizyonist Kruşçev kliği tarafından temsil edilen sovyetler imtiyazlı tabakası Sovyet nüfusunun ancak yüzde birkaçlık bir bölümünü teşkil etmektedir. Sovyet kadroları arasında da sayıları küçüktür. Toplam nüfusun yüzde doksanından fazlasını teşkil eden Sovyet halkına, Sovyet kadrolarının büyük çoğunluğuna ve komünistlere taban tabana zıttır.» (ÇKP, Dünya İşçi Sınıfına Tarihî Dersler. s. 135).

Bu bir avuç «Revizyonist klik» bilinçli ve örgütlü koca bir halkı nasıl yenebiliyor? Sovyet halkı, Parti ve Kızılordu bu «yüzde birkaçlık» revizyonist kliğe sessiz sedasız, hem de tek kurşun bile atmadan, herşeyi teslim edip, köleliği kabul edebiliyor. Bu olacak iş mi?

Bizim gibi yarı sömürge ülkelerde bile halkın «toplam nüfusun yüzde doksanından fazlasını teşkil eden...» bir kısmı bilinçlenir ve örgütlenirse önünde hiçbir güç duramaz, hemen burjuvaziyi alaşağı edip kendi iktidarını kurar.

ÇKP'ye göre: «Revizyonist Kruşçev kliği Sovyet Burjuvazisinin ve özellikle onun imtiyazlı tabakasının siyasi temsilcisidir.» (ÇKP, Dünya İşçi Sınıfına Tarihî Dersler, s. 133).

Sanki hiç sosyalist olmamış bir ülkeden söz ediyor ÇKP. Burjuvazi var, onun üst tabakası var. Hem de bunlar Kruşçev iktidarından önce varmış Sovyetlerde, ÇKP'ye göre.

«Bugün Sovyetler Birliği'nde, yeni burjuva unsurların sayısı eskiden görülmeyecek ölçüde artmakla kalmadı, sosyal durumları da temelden değişti. Kruşçev iktidara gelmeden önce Sovyet toplumunda yönetici mevkiler işgal edilmezdi. Faaliyetleri birçok yönden kısıtlanmıştı ve saldırı altındaydı. Ama Kruşçev işbaşına geçtikten, Parti ve Devletin önderliğini adım adım gaspettikten sonra yeni burjuva unsurlar yavaş yavaş parti ve hükümette ve ekonomik, kültürel ve diğer bölümlerde yönetici pozisyona yükseldiler.» (ÇKP, age. s. 132).

Eğer durum böyleyse, Sovyetlerde kırk yıldır iktidarda olan proletarya ne yaptı? Yedi yıl Lenin Usta, 30 yıl Stalin'in yönettiği parti hiç mi sosyalizmi kurmadı? Yalnızca «Burjuvazinin faaliyetlerini mı kısıtladı?».

Oysa gerçeklik hiç de böyle değildir: Kapitalizmin temel karakteri, bilindiği gibi artı değer sömürüsüdür. «... Ve onun (yani kapitalist üretim yönetiminin) hâlâ bir sır olan temel karakterini ortaya çıkarmak gerekliydi. Bu artı-değer'in bulunmasıyla yapıldı. Ödenmemiş emeğe el koymanın, kapitalist üretim tarzının ve bu üretim tarzında ortaya çıkan işçi sömürüsünün temeli olduğu; ve kapitalistin, işçisinin işgücünü pazardaki bir meta gibi tam değerini ödeyerek satın alsa bile, yine de ondan ona ödediğinden daha çok değer çıkardığı (sağladığı); ve son çözümlemde; bu artı-değerin, varlıklı sınıfların ellerinde sürekli olarak artan sermaye birikimlerinin çıktığı değerler tutarını meydana getirdiği gösterildi. Kapitalist üretimin ve sermaye üretiminin oluşumu, ikisi de açıklandı.» (Engels Ütopik Sosyalizm, Bilimsel Sosyalizm, s. 76.)

Artı-değer sömürüsünün olmadığı bir ülkede burjuva sınıfından sözetmek kapitalist üretim yordamını hiç anlamamaktır. Çünkü artı-değer sömürüsü Sovyetler Birliği'nde 1930 larda kulak'ların bir sınıf olarak ortadan kaldırılmasıyla son buluyordu. Sanayi burjuvasının tasfiyesi ise, 1918'de gerçekleşmişti. Böylece Sovyetler Birliği'nde kapitalist sınıfların her türlü sömürüsü 1930'larda ortadan kaldırılmış oluyordu.

«Tıpkı 1918'de sanayi alanında kapitalistlerin mallarına el konması gibi, kulak'ların mallarına da el kondu; aradaki fark kulak'ların üretim araçlarının devlet'in değil, kollektif çiftliklerde birleşmiş köylülerin eline geçmiş olmasıydı.» «Bu, köklü bir devrimdi, toplumun eski bir niteliksel durumundan, yeni bir niteliksel duruma sıçramasıydı; ve sonuçları bakımından 1917 Ekim devrimine eşitti.» (Bolşevik Partisi Tarihi, s. 365).

Stalin, bunu şöyle açıklıyordu: «Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ne «özel mülkiyetin kutsal ilkesini» geri getirme hayalinde olan bütün ülkelerin kapitalistlerinin son umudu da yıkılıyor, yokoluyor. Kapitalizmin gelişmesini besleyen bir madde olarak gördükleri köylüler, göklere çıkarılan «özel mülkiyet» bayrağını yığınlar halinde terkediyorlar, kollektivizm yoluna, sosyalizm yoluna giriyorlar. Kapitalizmi geri getirme uğrundaki son umut da yıkılıp gidiyor.» (Stalin, Bolşevik Partisi Tarihi, s. 366).

Böylece, sosyalist üretimin her alanda teşkilâtlanması için önünde bulunan bütün engeller temizlenmiş oluyordu. 1934'de «ülke sanayisinin % 99'u artık sosyalist sanayiydi. Sosyalist tarım-kollektif çiftlikler ve devlet çiftlikleri- ülkenin bütün ekim alanlarının % 99'unu içine alıyordu. Ticaret alanında kapitalist unsurlar tamamen ortadan kaldırılmıştı.» (Bolşevik Partisi Tarihi, s. 383).

Bu başarının doğal sonucu olarak «Milli ekonominin bütün alanlarında sosyalizmin zaferi, insanın insanı sömürmesine son vermiştir.» (age., s. 382).

Ve artık geriye dönüşün bütün maddi temelleri ortadan kaldırılmış oluyordu: «İnsanın insanı sömürmesine bir daha geri dönmemek üzere son verilmişti. Üretim araçları üzerinde kamu mülkiyeti, sosyalist mülkiyet, ekonomik hayatın bütün dallarında, yeni sosyalist sistemin sarsılmaz temeli olarak, sağlam bir biçimde yerleşmişti. Yeni, sosyalist toplumda, buhranlar, yoksulluk, işsizlik ve kıtlık bir daha geri dönmemek üzere ortadan kalkmıştı. Sovyet toplumunun bütün üyelerine bolluk içinde ve kültürlü bir hayatın şartları yaratılmıştı.» (age., s. 409).

1936'da «Sovyet toplumu aralarında henüz sınıf farkları devam eden iki dost sınıftan -işçi ve köylülerden- meydana gelmektedir. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği işçilerin ve köylülerin sosyalist devletidir. (age., s. 410).

Artık sosyalist toplumun kuruluşu tamamlanmıştı. Bu durum, yine 1936 yılı kabul edilen yeni Anayasa'da şöyle belirtiliyordu: «Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nin ekonomik temeli, sosyalist ekonomi sistemi ve üretim araçları üzerindeki sosyalist mülkiyettir. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nde, sosyalizmin, «herkesten yeteneğine göre, herkese çalışmasına göre »ilkesi gerçekleştirilmiştir.» (age., s. 412.)

«Sovyetler'in 8. Kongresi, yeni Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği Anayasası tasarısını oybirliğiyle onayladı ve kabul etti.

«Böylece, Sovyet ülkesi yeni bir Anayasaya sahip oldu.

«Bu yolla Anayasa, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nin, yeni bir gelişme aşamasına, sosyalist, toplum kuruluşunun tamamlanması, ve «herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacı kadar» biçimindeki komünist

(Devamı sayfa 15'de)

DİMİTROV'U ANARKEN

2 Temmuz 1949 günü Bulgar ve Dünya İşçi sınıfı çok değerli bir militanını kaybetti. 67 yıllık ömrünün hemen her anı devrimci kavga içinde geçen bu değerli önderin ölüm yıldönümünü anarken, dileğimiz onun devrimci mücadelesinin hepimize örnek olmasıdır.

Böyle, hayatının her saniyesini devrimci kavgaya ayırmış, proletaryaya yığınla teorik-pratik deneyler bırakmış bir büyük devrimcinin bütün mücadele hayatını anlatmak oldukça zor ve kapsamlı. Zaten Dünya işçi sınıfı tarihinin en müstesna sayfalarında yerini almıştır O.

Biz Türkiye sosyalistlerinin de Ondan alması gereken deneyler anlatılamıyacak kadar fazla. Bu yüzden Dimitrov'un (gerçek bir devrimcide bulunması gereken) temel özelliklerini örnek almalıyız. Neydi bu temel özellikler:

1 — Yığın içinde, yığınla birlikte davranır olmak,

2 — Parti içinde, partiyle birlikte davranır olmak,

3 — Enternasyonale bağlılık,

4 — Olağanüstü alçakgönüllü olmak.

İşte, Dimitrov'u Dünya Proletaryasının önderleri arasına geçiren, birçok özelliği yanında bu temel özellikleridir bizce. Bu özelliklerini toplu olarak, tüm mücadele hayatı içinde özetlemeye çalışalım:

18 Haziran 1882 de doğan Dimitrov, daha 13 yaşındayken Sofya'da matbaa işçisi olarak basın işçilerinin mücadelesine katılmıştı. 1889' da 17 yaşındayken basın işçilerinin sendikalaşmasında önemli rol oynuyor ve sendika kurucusu oluyordu. Bulgaristan İşçi Sosyal Demokrat Partisine girdiğinde ise 20 yaşındaydı. O yıllarda BİSDP önemli bir çalkantı geçiriyordu. Parti Blagoev'in başını çektiği Marksist kanat ve Opstodelocular olarak anılan oportünist kanat olmak üzere ikiye ayrılmıştı. Dimitrov bu çatışmada Marksistler (dar sosyalistler) safında yer almıştı. 1903'de Oportünistlerin tasfiyesinden sonra ise Partinin yeniden inşasında adsız bir militan olarak önemli işler başardı. 1909 yılında ise BİSDP merkez kuruluna seçilmişti. MK'na seçildiği sıradaki diğer görevleri, yığınlarla ilişkileri konusunda önemli göstergedir. Parti dışında yöneticisi olduğu örgütler şunlardı: Genel İşçi Birliği Sekreteri, Meslek Birliği Örgütü Başkanı, sendika komitesi sekreteri ve saymanı, Madenciler Federasyonu Sekreteri, İşçi Basın Birliği Merkez Yönetim Kurulu başkanı.. İşte böylesine yığın adamıydı Georgi Dimitrov. Bir yandan da çeşitli dergilerde makaleler yazıyordu.

1913 yılında yapılan parlamento seçimlerinde Çar'ın bütün baskılarına rağmen parlamentoya giren 18 sosyalist milletvekilinden biri ve Parti parlamento gurubu sekreteri idi. Aynı yıl parlamento dağıtıldı. Dimitrov tutuklandı. Tutuklu olmasına rağmen, tekrarlanan seçimlerde Bulgar halkı Dimitrov'u yine milletvekili seçiyordu. Parti içinde her zaman birliği sağlayıcı, sapmaları mahkum edici görevler yapan Dimitrov Bulgar işçi sınıfının ayrı sendikalarda örgütlenmesine de tahammül edemiyor ve 1920'de BKP çizgisindeki Genel işçi sendikaları Birliği ile Sosyal Demokratların güdümündeki Genel Davacılar İşçi Birliğini tek çatı altında birleştiriyordu.

Bu arada Dimitrov ve BKP'de önemli olaylarla zengin deneyler kazandılar. 9 Haziran 1923 Faşist darbe karşısında BKP'nin düştüğü hatayı ilk teşhis eden ve düzeltilmesini sağlayan Dimitrov oldu.

Ağustos'da toplanan M.K. hatayı kavradı ve faşizme karşı silahlı ayaklanma kararı aldı. BKP'nin örgütlediği ünlü Eylül direnişinde Dimitrov üç kişilik Genel Devrimci Komite'ye seçildi. 22-23 Eylül günleri başlayan silahlı antifaşist ayaklanma bütün çabalara rağmen yenildi. Yenilgiye rağmen BKP büyük deneyler kazandı.

Parti henüz böyle bir ayaklanmayı yürütecek kadrolara sahip değildi. Dimitrov Leipzg duruşmasında bu olayı şöyle anacaktır. «Ben, bu kahramanca ayaklanma ile kıvanç duyarım. Esef ettiğim bir şey varsa, o da benim ve partimin o zamanlar henüz gerçek Leninist Parti olamayışımızdır. Bu yüzden biz, öncülüğünü proleterlerin yaptığı bu tarihsel halk ayaklanmasını iyi örgütleyip başaramadık.»

Daha sonra Dimitrov'u 1925 sonrası BKP içinde etkinliği kazanan ve Partiye büyük zararları dokunan «Devrimci Sol»larla mücadele ederken görürüz. 1933'de ise Hitler Almanya' sında «Reichstag yangını provakasyonu», tutuklanma ve ünlü Leipzg duruşması. Azgın Hitler Faşizminin, dünya çapında faşizm lehine sansasyon yaratmak için tezgahladıkları bu provakasyonu onlara pahalıya mal etti Dimitrov. Daha tutuklandığında davada şahsının değil, Sosyalizmin yargılanmak istendiğini gören büyük devrimci kararını veriyordu: «Faşizm, Sosyalizmi değil; Sosyalizm faşizmi yargılıyacaktır». Ve Dimitrov, Dünya Proletaryasının omuzlarına yüklediği bu şerefli görev büyük bir kararlılıkla yerine getirdi. Sosyalizmin şerefini aylarca süren dava boyunca bir an bile çiğnetmedi.

16 Aralık 1933'de okuduğu savunmasıyla faşizme son darbesini indiriyor ve Alman Militarizminin köpekliğini yapan yargıçlar berakararı vermek zorunda kalıyordu.

Faşizm Mahkemelerini bir propaganda kürsüsü haline getirmesini bilen Dimitrov, faşizmle ilgili tahlillerini derinleştirerek Dünya İşçi Sınıfına önemli teorik kazançlar da bırakıyordu.

Her saniyesi proletarya'ya ve yüce Sosyalizm ülküsüne ayrılmış bir hayat bu satırlara sığmaz elbette, ama onun Proletarya Enternasyonalizmine yaptığı hizmetleri de başlı başına bir bölümdür hayatında.

Daha Birinci Emperyalist Evren Savaşı başlarında fiilen dağılan II. Enternasyonal'e karşı Bolşeviklerin açtığı savaşı BİSDP'de desteklemişti. BKP, daha sonra Mart 1919'da kurulan III. Enternasyonal'in de kurucularındandır.

Dimitrov'un III. Enternasyonaldeki hizmetleri anlatılmayacak kadar büyük ve çoktur. O, bıkmadan, yorulmadan onlarca görevi üzerine alıyor ve hepsini başarıyordu. Sadece aldığı görevleri sıralamak bile hizmetlerinin büyüklüğünü anlatmaya yetecektir sanırız.

1922 Sendikalar Enternasyonali Yürütme Kurulu üyesi.

1924 Komitern Merkez Komitesi yedek üyesi.

1925 Polonya-Baltık Ülkeleri Lender Sekreteri.

29 Nisan 1934 Komitern Yürütme Kurulu Siyasi Sekreterliği.

25 Temmuz 1935 Komitern Genel Sekreteri. (Komitern dağılıncaya kadar bu görevdeydi.)

1943 Komitern'in yerine kurulan Kominform'un başında......

ve daha onlarca görev.

Bu uluslararası hizmetleri yanında ülkesindeki devrimci mücadeleye de öncülük ediyordu. 1941-1942 yıllarında faşizm Bulgaristan'da azgınlaştı. BİP yöneticilerinin birçoğu tutuklanarak, kurşuna dizildiler. Dimitrov bunun üzerine anti-faşist savaş stratejisini teorileştirdi. Komünterince de onaylanan, Faşizme Karşı Birleşik Cephe tezini hazırladı. Bu tezinde Dimitrov, İşçi Sınıfı Partisinin öncülüğünde bütün halk yığınlarını içine alacak geniş bir cephe plânı çizmişti. Böylece 1943 ortalarında BİP öncülüğünde geniş Vatan Cephesi kuruldu. 1 yılı aşkın yoğun silahlı mücadele sonuncunda nihayet 9 Eylül 1944 de Vatan Cephesi faşist Bagranof hükümetini Sovyet Kızılordusunun desteğiyle devirdi ve iktidara geldi.

O yıllarda Sovyet Vatandaşı olan Dimitrov, Bulgaristan'daki devrim hareketinden kopmamıştı. Devrimi yönlendirmesini becermiş, tezleri ile ışık tutmuştur. Vatan Cephesinin iktidara gelmesinden (dört Kasım 1945 de) sonra Bulgaristan'a döndü. Aynı yılın sonunda yapılan seçimlerde Vatan Cephesi Parlamentosuna girdi. Halk Meclisi 21 Kasım 1946 da Dimitrov'u Başbakan yaptı.

Çocuk denilecek yaştan beri devrimci mücadelede pişen, yıllarca parti ve devrime önderlik eden büyük devrimci, sosyalist toplumun kurulmasında yine en baştaydı.

67 yıllık bütün mücadelelerinden zaferle çıkan Dimitrov, 2 Temmuz 1949 da siroz hastalığını yenemiyordu.

Evet Dimitrov 28 yıl önce öldü. Ama onun alçak gönüllülüğü, yığına ve partiye bağlılığı ve proletarya Enternasyonalizmine hizmetleri ebediyyen yaşayacaktır.

Onun bu devrimci anısını yaşatmak bizlerin omuzlarında. Bizler de ancak onun öğrettiklerini hayata geçirebildiğimiz oranda bu görevi yerine getirebiliriz.

Dimitrov'un mücadelesi bugünkü Türkiye şartlarında bize, Tek bir Proletarya Partisi ve Onun öncülüğünde bir halk Kurtuluş Cephesi kurma savaşını öğretiyor. Bu önemli görevi bilince çıkaramadığımız ölçüde Dimitrov'u anmak, yapmacık bir saygı olmaktan öteye gidemiyecektir.

Anısı ve mücadelesi bizlere örnek olsun.

Aşağıda yayınladığımız çağrı, 1970'de Türkiye Sol Cephesine Dr. Hikmet Kıvılcımlı tarafından yapılmıştır. Çağrı, Türkiye Sol'unun kangrenleşmiş dağınıklık hastalığından nasıl kurtulabileceğini, Gerçek Proletarya Partisi'nin yeniden nasıl örgütlenebileceğini ve Türkiye Halkının Proletarya Partisi önderliğinde yekpare bir güç olarak nasıl ordulaştırılabileceğini en somut metod ve biçimleriyle ortaya koymaktadır.

O günlerde Türkiye Devrimcileri çağrının önemini bilince çıkaramadılar, kavrayamadılar. Bu yüzden çağrı bir anlamda güme gitti. Bugün aradan yedi yıl geçti. Dağınıklığın ve partisizliğin cezasını geçen yedi yıl içinde çok acı olaylar yaşayarak (faşizmin zindanlarını doldurarak, yüzlerce şehit vererek ve tüm halkımızla beraber, parababalarının yarattığı işsizlik ve pahalılık cehenneminde kavrularak) çektik.

Çekilen bütün bu acılardan yeterince ders alabilmiş miyiz? Sanmıyoruz. Çünkü bugün de aynı dağınıklık batağında bocalıyoruz. Bunun için çağrı, zamanca aşılmış, ama olaylarca aşılamamıştır.

Türkiye Sol Cephesinin, Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgân haydut çetesi karşısında ciddi bir güç olabilmesi her şeyden önce Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesinin kurulmasıyla mümkündür.

Bu ise ancak «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» prensiplerinin hayata geçirilmesiyle başarılabilir.

Onun için biz de aynı Çağrı'yı bir kez daha Türkiye Sol Cephesine sunuyoruz.

ANA BÜYÜK

Dr. Hi

ÇAĞRININ YANKILARI

Yankılarım şu bölümlerde özetlenebilir:

I. Sosyal gerçekliğimiz;

II. Örgüt anlamı;

III. Örgüt tabanı ve çatısı;

IV. Örgüt güdümü;

V. Dağınıklığa derleniklik;

VI. Özel bir eleştiri;

VII. Parola: Anarşi yok!.. Büyük derleniş!

I. SOSYAL GERÇEKLİĞİMİZ

Üç noktada toplanıyor.

1.— Egemen Sınıflar:

20 nci yüzyıl Türkiyesinde 2 gerici sömürgen sınıf vardır. Biri, Batı'daki egemen sınıfların **(Finans-Kapitalin)** aynıdır. Ötekisi: **(Tefeci-Bezirgân Sermaye)** bize mahsustur.

a) **Modern Finans-Kapital Zümresi** (Batı'da tek başına mutlak egemen sınıf), Türkiye'de 5-10 büyük Merkez'in, 30-40 Şirketi içinde yuvalanmıştır. Birkaç 100 kişidir. Gerici sömürgenliğin Özgücü olur.

b) **Antika Tefeci-Bezirgân Sınıf** (Batı'da kökü kazınmış sınıf), Türkiye'de 5-6 yüz Kasaba'da çöreklenmiştir. Eşraf ve Agavât adlı birkaç 1000 kişidir. Gerici sömürgenliğin **Yedek Gücü** olur.

2. Egemen Politika ve Örgüt:

Türkiye'de tüm egemen gerici sömürgenlerin rakamla sayıları, son istatistiklere göre, 2 bin 500 kişiyi geçmez.

a)· Nasıl oluyor da 70.000 kişide 1 kişi olan Finans-Kapitalistler **çetesi**, 16.000 kişide 1 kişiyi geçmiyen Tefeci-Bezirgânlık şebekesi ile kenetleşince: **Bütün Memleket** imiş gibi görünebiliyor.

b) Şunun için ki, gerici sömürgenler, Tabanda **Üretici güçlerini,** Üstyapıda **Devlet** güçlerini, (ikide bir böbürlendikleri gibi) **Anayasa** ve **«Meşru»** **Kanunlarla değil,** domuzuna **Örgütlü** ve domuzuna **Gizli** çalışan telli kurşun ve yalın süngü gücüne dayandırılmış Kanunsuzluklarla Tekelinde tutuyor ve Tahakkümü sürdürüyor.

3.— Egemen Metot ve Örgüt:

Finans-Kapital **Loca-çetesi,** Tefeci-Bezirgân **Lonca-Tarikat** ağlarıyla avladığı 35 milyonluk Türkiye halkını **Oy Davarı** gibi kullanabiliyor. Niçin?

a) Çünkü: 3 milyonu aşkın **İşçi Sınıfımızın** bir buçuk milyonunu, **Gizli CİA** ajanı **Sendika Gangterlerine** tutsak ve sağmal etmiştir.

b) Çünkü: 3 milyonu aşkın **Üretmen Köylülüğümüzü, Gizli CİA** ajanı **Tarikat Yobazlarına** kıskıvrak bağlatıp yeyim etmiştir.

Demek, gerici sömürgenler, Türkiye Yığınlarını da, (ikide bir böbürlendikleri gibi) «Hür seçimler» ve «Millî irade» ile değil, en domuzuna Örgütlü ve en domuzuna Gizli acı kurşun ve zağlı süngü gücüne dayanan Kanunsuz vurgunlar, çapullar makanizması ile Tekelinde tutuyor ve Tahakkümünü sürdürüyor.

II. ÖRGÜT ANLAMI

Üç noktada odaklaşıyor.

4.— Ağır basan Sonuçlar:

Egemen Sosyal Gerçekliğimizin, kaçınılmazca dayattığı ortak sonuçlar açıktır.

a) Sosyal Gerçekliğimizi nasılsa öylece, zerresini maskelemeksizin, tümüyle ve dupduruca kavramıyan herhangi düşünce ve davranış, uykudagezer ajitasyonundan öteye geçemez.

b) **Yerli-Millî** Finans-Kapital, ne denli yabancı Masonik Milletlerarası Finans-Kapitalin ve CİA Enternasyonalizminin Kozmopolit **(Millet + Vatan) satıcı gizli çetesi** gibi çalışıyorsa; Türkiye Sosyalizmi de en az o denli **(Millet + Vatan) savunucusu** olarak, yerli yabancı gizli ajanların maskelerini düşürüp kendilerini tecrit etmek kutsal görevi ile **Ordulaşmalıdır.**

c) Ordulaşma tekniğinde ister «Devrimci», ister «Sosyalist» olsun hiç bir ciddî eğilim, ancak ve yalnız: **«Çivinin Çivi ile sökülebileceğinde»** en ufak bir hayâle kapılmamalıdır.

5.— Çok Derdin tek İlâcı:

Çağrının otokritik biçimli **(olumsuz)** itiraflar bilânçosu 8 maddeye sığdırılabilir.

a) **Yapı olumsuzlukları:** 1 — Teorice: eğitim **«doyurmaz»;**

2 — Kadro: **«önemle yetersiz»;**

3 — Disiplin (Birlik-Dayanışma): **«yok».**

b) **Eylem olumsuzlukları:** 4 — Propaganda (Aydınlık) **«Kadroyla bağları çürük»;**

5 — Ajitasyon (Kurtuluş): **«Ekip çalışmasız»;**

6 — Hareket Kolları: **«Bağsız».**

c) **Etki olumsuzlukları:** 7 — TİP içinde çalışmalarda **«olumsuz etkiler»;**

8.— İşçi-Köylü arasında **«olumsuz etkiler»**

Bütün bu 8 başlı olumsuzluklar hastalığının **tek ilâcı: Proletarya Partisi** içinde örgütlenmektir.

6.— Proletarya Partisi:

Çocuk 50 yıldanberi doğmuş, adı konulmuştur.

a) Ona hâlâ «Aydınlık Merkezi İrtibat Kurulu» gibi bölük pörçük adlar takmak: **«Muğlin çakmaklı tüfekle** savaşa gitmesi»ni ebedîleştirmek, 40 yıl önce mahkûm edilmiş **Primitivizmden** (ilkellikten) kurtulamamaktır. Ne isteniyor? Ne zannediliyor? Bineni hemen **iktidara,** hiç değilse ün doruğuna çıkacak Tahtırevan mı? Öylesi, Finans-Kapitalin el altından beslemesi olur. Elbet gerçek Proletarya Particiliği nankör iştir.

b) Proletarya Partisi: herşeyden önce kişicil hesaplar, tarikatcil keyif ve keramet ötesi, en sıkı bilimcil **determinizm** ve **feragat** ister: **Minima-Maksima Prografında** ve kılıçtan keskin **Tüzükle** determinizm; üye **Seçiminde-**

Şİ YOK !
DERLENİŞ !

İMLI

Kontrolünde determinizm; saati, yeri belli Toplantısında (gündeminde - tartışmasında - çoğunlukla kararında - toptan aksiyonunda) en sistemli determinizm...

c) **Proletarya Partisi:** Her gün yeni bir «iskizogoni» ile ortasından çatlıya çatlıya parçalanarak çoğalan tekil hücre değildir. İçine yarıyanı alıp, yaramıyanı atarak büyüyen bütünlemesine canlı savaş **organizmasıdır.**

III. ÖRGÜT TABANI ve ÇATISI

İki noktada derinleşiyor.

7.— Yığın Örgütlenmesine Taban:

Gerek askercil, gerek sosyal savaşta, örgütlü 1 kişi her zaman en az 10 kişiyi sürükler. Onun için, her örgütlenmede **«onbaşılık»** mekanizması biçimleyici rol oynar.

a) 10 Türkiye yurddaşından 1'i **Çalışan İşçi,** 1'i **Üretmen Köylü,** 3'ü **İşçi ailesi,** 4'ü **Köylü ailesi'dir.** İşçi-Köylü ittifakında örgütlü 1 işçi, 10 üretmen köylüyü rahatlıkla **Yedek** güç edinebilir.

b) Demek, 300.000 örgütlü işçi 3 milyon üretmen köylülüğümüzü en **demokratik** ölçüde örgütleyip Devrimci sürece gönüllü olarak katmıya yetebilir.

c) Objektif sınıflar potansiyelinin ne denli somut bir gerçeklik yaşadığı: beğenmediğiniz DİSK çatışı altında bile 300.000 işçi bulunuşundan anlaşılabilir.

Bu durum yığın örgütlenmesinde nerelere nasıl emek verileceğini duruca açıklar.

8.— Öncü Örgütlenmesinde Çatı

Aynı rakamlara vurulabilir.

a) **Birinci Millî Kurtuluş** hareketinin 30 Ağustos zaferini, 3-7 Paşa, 16 Albay, 16 Yarbay, 1 Binbaşı: topu 35-40 (Bilimli + Bilinçli + Kararlı)savaşçı örgütleyip güderek Millete kazandırmıştır.

b) **İkinci Millî Kurtuluş** hareketi için en baş örgüt hedefi şudur: Teori ve Pratikte (Bilimli + Bilinçli + Kararlı) 30 **İşçi - Köylü** gönüllüsüne bağlanacak 300 kişilik aparey (avadanlık) kadro çevresinde, 3000 **üyeli** Proletarya **Partisini,** saniye geçirmeksizin yaratma savaşı göze alınmalıdır.

c) Böyle bir **çelik çekirdek** Parti, 30.000 gerçek **demokrasi** özlemcilerinin yan örgütlü aracılığı ile, 300.000 Sosyal **sempatizanı** örgütleyip harekete geçirdiği gün: 35 milyon Türkiye Yuddaşını kurtuluşa ulaştıracak siyasî gücü olgunlaştırır ve zâlim bir zümrenin öteki sınıf ve tabakalar üzerindeki tahakkümüne son verir.

IV. ÖRGÜT GÜDÜMÜ

İki noktada göze batırılmalıdır.

9.— Örgüt ve Taktik:

Proletarya Partisinin Stratejisi 50 yıldanberi **«doğru»** çizilmiştir: **Minima Proğramlı Demokratik İnkılâp** Stratejisidir. Bütün çetin problem, o az çok **soyut** strateji şemasının kanevası içine **somut** Sınıflar Mücadelesi **Taktiğini** bütün zengin ayrıntılarıyla işlemekte toplanır.

a) Taktik olumsuzlukların bellibaşlı kökü: ateşli **«Fransızca konuşma»**yı bile bir **aydınlar ajitasyonu** biçiminde kardırmakla beliriyor. Başlangıç uyarısı olarak önüne geçilemez olan bu yolda deneyler birikti. Artık, soğukkanlı, sabırlı, sebatlı, az gösterişli proletaryacı **«Almanca konuşma»**nın zamanı çoktan gelmiş, geçmek üzeredir.

Politikada iyi Almanca öğrenmeden iyi Fransızca konuşulamaz.

b) Büyük, Küçük **Saldırı** (Taarruz) Taktiği: (Sayı yahut Saf - Savaş birliği) **üstünlük** gösterirse, kesin **zafer** uğruna gözükara atılışla uygulanır... Devrimci Güçlerimiz 1961'denberi **Savunma** geçidindedirler: az kayıpla gericiliği geciktirmek ve istenen yere çekip mevzilenmek **gerekti.**

c) Her ne pahasına olursa olsun, gelişi güzel **Saldırı** taktiğine saplanmak, **israf** ve **yorgunluk** getirmekle kalmaz, **Provakasyon** ve **Panik** tehlikelerini de artırır. Gerekince döğüşmeden belirsiz yere, yahut dövüşerek belirli yere çekilmeyle **düzenlice gerileme** taktiğini becermek te hünerdir.

Günün konusu: Stratejik güçlerle kopuşmaksızın **Savunma** geçidinin yollarını **plânlamaktır.**

10.— Savaş Güzelsanatı:

Sınıflar Savaşı militanlarının en **büyük iki** iç düşmanından birincisi: hareketi **içkili ahbap çavuşlar** meclisine çevirip, **safâ** pezevenkliğinin **sarhoşluğuna** düşmektir; ikinci düşman: yanlışları, kedi pisliğini örterce, **peçelemekle** davranışta **kararlı** ve azimli olmayı birbirine karıştırmaktır.

a) Seçkin üyelerin elbet **«100 budaladansa 1 zeki»** olması aranır. Ozaman dahi, ruhça olduğu kadar bedence de **aşınmaz statik karakter,** ve eyleminde hür **yaratıcı, girişkin** (teşebbüs kabiliyetli), **kararlı** dinamik **karakter** başta gelmelidir.

b) Seçkin üyelerin **kişilikleri:** uzun **eğitim,** gücü **yerinde** harcayış ve **sistematik aksiyonla** (eylemle) **geliştirilir.**

Üyelik Bilinci'nin temeli: (Bilgi + Görgü + Anlayış + Moral + Direnç + Yiğitlik) çabalarıyla atılır.

c) Her üye bir halk şefi olur. **Şef:** en kritik **ânda,** en güç **işi** omuzlayıp, en başarı ile **yerine getirendir.**

Subjektif Şef Kalitesi: önceden görü, bağımsızca sağlam karar alış, azim ve enerji ile **yürürlüğe** koyuş gücünü, **organ** kararı ile bağdaştırmaktır.

Objektif Şef Kalitesi: bilinçli **disiplini** yaratabilmek **için:** insanı tanıyış, ilişkilerinde dürüst ve hakyemez oluş, her işte **örnek tutulacak** davranış, ve hepsinin üstünde **Karşılıklı güvenç** yaratış kabiliyetidir.

V. DAĞINIKLIK - DERLENİ

Herkes dağınıklıktan yakınıyor. Nedeni ve çözümü üzerine çok tartışılmalıdır.

11.— Biricik Cephe Yokluğu :

Türkiye, geri dönülemez **İkinci Millî Kurtuluş** savaşına 15 yıdanberi girmiş bulunuyor. Finans-Kapitalin **Biricik Saldırı Cephesi** önünde: peynir ekmek kadar şiddetle ihtiyaç duyulan iki şeyden birincisi: olabildiğince **Darlığına - Homojen** bir Çelik Çekirdek **(Proletarya Partisi)** kurmaktır; ikincisi: olabildiğince **Genişliğine - Heterojen** Biricik **Devrimci Güçler Cephesi** kurmaktır... Bir türlü kurulamıyorlar. Çünkü bu iki şey, boyuna, birbirinden ayrı olabilirmiş gibi konuluyor. İki şeyin **zıt** karakteri skolastik kafaları karıştırıyor.

a) **«Dağınıklık»** ve **«Anarşi»**nin iki nedeni herkesçe biliniyor. Birinci neden: **Finans-Kapitalin** uçsuz bucaksız araç gereçleriyle her gün sol cephe içine sinsice sızdırdığı sayısız ajanları ve gizli servisleridir.

İkinci neden: **«Bâbil artığı»** Küçükburjuva ortamımızın ve eğilimlerimizin iliklerimize dek işlemiş bulunmasıdır.

b) Bu Modern ve Antika Mahşer ortasında **katalizör - maya** rolü oynıyacak olan sosyalistlerinse, «kendileri muhtac'ı himmet bir dede»... Sosyalistler, sözde prensip keskinliklerinden, **Finans - Kapitale** keyfinden göbek attıracak bir kaygısız abdallıkla, insanlarımızın dağınıklık yangınını körüklemekten kurtulamıyorlar.

Çoğu yapma **soyut kavram** kavgası ortalığı kırıp geçiriyor. İşçiyi, köylüyü, aydını, genci: bilimcil **eleştiri** ve yoldaş topluluğu ile **ikna** yolu dururken: **«Dayak atarak kazanmak»** metodu ciddî ciddî uygulanıyor. Şaşkınlık ve panik derinleşiyor. Gene de dayakla boyun eğecek kimsenin: ya kişiliksiz bir karakter yoksulundan, yahut hesaplı bir ajan provokatörden başka bir şey olamıyacağı bir türlü düşünülemiyor. Başına bir **«Efendi»** koyacak ödleğin, zügürt sosyaliste kul olmaktansa, Finans-Kapitale kendisini satabileceği akıl edilemiyor.

c) Her biri dikenli kabuğu içinde kirpileşmiş **Yuvarcıklar** (Mahfiller) ne aralarında, ne içlerinde ülkücü **sosyalizm kardeşliği** havasını yaratamıyorlar. Osmanlı Terbiye Sistemi: **«Dayakla adam etme»** orijinalitesiyle, Marksizme **«Katkıda»** bulunanların hotzotçu Otzovizmleri: **Sekter düşmanlık** kiniyle kan dâvası güdüyor. **«Bıyığını takan»** kendisini Stalin, karşısındakini yenik bir hâin Trotski say-

Devamı arka sayfada

dıkça, ortalarda değme bostan korkuluklarından geçilmez oluyor.

12.— **Pratik Derleni Örneği:**

Sosyalist Çelik Çekirdek hangi biçimi alacak? Proletarya Partisi biçimini. Parti nasıl bir Tüzük ve Proğramı örnekliyecek?.. **Emekçi** Partisi hüküm giymiş, diyelim. Ağırcezada beraat edip, «muhkem kaziye» ile 2 yıl boyu işkenceden sağ çıkmış bir Vatan Partisi var.

a) Salon çelebiliği bir yana. Vatan Partisini olağanüstü eşşekçe küçümseyişler ve susuş konspirasyonuna uğratışlar, sürü sürü katırlıklara ve yozluklara kapı açtı, Açacağa da benziyor. Harekette tarihcil sürekliliği, tutarlılığı yitiriyor. Türkiye Sosyalizminin 50 yıllık iyi kötü birikiminden eleştiri şartiyle yararlanmayı yasaklıyor. Deneylere yan çiziş bocalamaları azıttırıyor.

b) Vatan Partisi'nin Tüzüğü, Proğramı, Gerekçesi, Yayınları ve Seçim Kampanyaları şu amacı güder: Halk bu gece **iktidara** gelse, ertesi sabah, hiç tereddüt etmeksizin halkın yapabileceği her şeyi açıkça belirtmek... Onun için, Proletarya Partisinin gerek **Tüzüğü**, gerekse **Proğramı** için Vatan Partisi **literatürünü** salık veriyoruz.

c) Vatan Partisi **Tüzüğü**, avukat kırkanbarı değil, hareket kuralıdır. Vatan Partisi **Proğramı**, basma kalıp veya tercüme kokan spekülasyon tesbihleri yerine, **İşsizlik** ve **Pahalılık** maddesinden yola çıkar. Başlıca iki bölümdür: **Hürriyet** ve **Ekonomi**, elle tutulur **eylem** karşılıklarıyla konulur. Birinci maddesinden sonuncu maddesine dek, içinden bir zerre dahi ayrılamazca zincirleme gelişir. En kaba işçi ile en cahil köylünün kolayca anlayıp hemen uygulamıya geçebileceği pratik ve som teklifleri yapılaştırır.

Türkiye'nin Proletarya Partisi, Minima Proğramını işler ve Maksima Proğramına geçerken o yapıdan ve yapı taşlarından yararlanabilir.

VI. ÖZEL BİR ELEŞTİRİ

Çağrı söze başlarken, **«Aydınlık Komitesi»** olarak diyor ki:

«Yaşadığımız dönem»de, «Proleter Devrimci hareket, ayağı Türkiye toprağına basan bir hareket olmuştur.»

a) Acep, yerin üstü gibi yer altının da **«Türkiye toprağı»** olmadığını mı, yoksa yer altının ayak basmamış bulutlar arası olduğunu mu sanıyor?

O nedenle belki: **«Sıkı yönetim dahil, bütün baskı olanaklarını»** yeni Aydınlıklar kadar pek yeni bir şey sayıyor. Oysa, onların hepsi en az 50 yıllık **«Olanaklar - Bulanaklar»**dır. Ve: **«Siyasî hareketimizi İĞRİ olarak saptıyabildiğimiz için»** giyotinleştirilmemişlerdi.

b) O alaturka ağız kabadayılıklarını erbâbına bırakalım. Aynı «terminoloji»leri TİP'in Antep kebapçısı kadar «meşhur» ABA'cıları (Aybar - Boran - Aren'leri) de sınadılar; DİSK, hattâ Türk-İş gangsterleri de geveliyorlar.

«Militanlarımızın çetin mücadelesi ve devrimci katkıları» o denli yüzeyde, tarihsiz ve köksüz görülmemeli ve gösterilmemelidir. Ofori (keyifli böbürlenme) vermenin de ölçülüsü denenmeli.

c) İşçi Sınıfımızın 16 Haziran tokatı yenildikten sonra olsun:

«Proletarya hareketi, bütün Küçükburjuva devrimcilerini suçüstü yakaladı»,

denilseydi, kuşkusuz, en doğrusu söylenmiş bulunurdu.

VII. PAROLA: ANARŞİ YOK!.. BÜYÜK DERLENİŞ (İttifak)

Son kerteye dek **kritik** durumdayız. Solu sola, devrimciyi devrimciye, işçiyi işçiye, köylüyü köylüye kırdırıyorlar: Bu kargaşalıkta: herkesin payı büyük. Suç tekyanlı değil. Bir elin sesi çıkmaz. Finans-Kapital önünde sol devrimcilerimiz: İsrail önünde Arap Devletlerine döndüler. **Yuvarcık**'ların (Mahfillerin) yağdırdıkları suçlamalar: **Kin**'den **Dağınıklık**'tan, **Bozgun**'dan başka bir şey getirmez oldu.

Tartışmalar yavuz hırsızlığa kardı. Bastığı yerde ot bitirmemek Cengizliği, yavrularını koruma telâşiyle çiğneyip öldüren şaşkın ördek kuluçkalığı aldı yürüdü. Nedir o Beyazit kulesine çıkmış kundakçılar; yahut bin kilometre uzaktan yıldırımlamalar? Herkes yanıldığını illâ faşizmin zindanında mı öğrenecek?

Türkiye'nin Sol cephesinde bir **Uyanış Devrimi**, «dehşetli bir inkılâp lâzım». Bir **Derleniş İhtilâli** gerek. **Uyanış - Derleniş - Birleşi** için bir **yol** ve bir de **biçim** teklif ediyoruz.

1.— **Birleşici Yolu** (Metodu)

Üç noktada toplanır.

a) **Teorik Savaş:** en çok yaylım ateş edilen şey Oportünizm'dir. Köylümüzün dediği gibi: **«Bir kayanın üstüne kık tilki oturmuş, kırkının da kuyrukları birbirine değmez»** ise, Oportünizm nasıl yenilir? Oportünizmi suçlamak, hattâ kurşunlamak ta yetmez. Oportünizm devrimciler forumunda, halkın gönlünde **ideolojik** ve **teorik** anlamıyla yenilgiye uğratılmalıdır. Yoksa o, yedi başlı masal ejderhası gibi, her kesildikçe yeniden hortlayabilir.

b) **Hareketi İşçileştirip Köylüleştirelim:** Aydınlar hamamında okunan her gazel, en çok okuyanın hoşuna gider. Ve Finans-Kapital tilkisi o çeşit karga derneklerinde, boyuna peyniri kapıp yer. Herkes, işçiler - köylüler forumunda eleştirmeyi ve eleştirilmeyi göze almalıdır. İşçiler **hakem** olmalı; boşuna kafa çatlatıldı ise, işçilerden **af** dilenmelidir. Yoksa aydın hâfızaların kubbe çatlatan çığlıkları, şimdiki gibi sol sırça sarayları Bâbil kulesine çevirir, durur. **Pratik** yanlış düzeltme **işçi sınıfı** ile olur.

c) **Zartzurta Paydos:** Uyanış ve Derleniş bir **Ulu Cihad**'tır. Cihatların en ulusu, İslâmlığın dediği gibi: **«Nefisle mücadele»**dir. Eleştiri ve Tartışılarda: eski kan davaları artık durmalı. Hesaplaşmalar yalnız ülkenin ve halkın objektif - somut konularında mihenk taşına vurulmalıdır.

Kimse sosyalizm «Allahın yeryüzündeki gölgesi» pozuna özenmemeli. Kimse ne Sultanlığa, ne Kapıkulluğuna dayanamaz. Herkes **«Unutkanlıklar ve yanlışlar karmaşası insan«** olduğunu unutmamalıdır. Bütün dünya sosyalizmi, artık **Köle** huyundan ve **Kör itaattan** tiksiniyor.

2.— **Birleşi Biçimi:**

Üç noktada toplanabilir.

a) **Tolerans:** Her devrimci grup, günahları ve sevapları ile, çil yavrusuna çevrilen geri ülkemiz halkının bağrından kopmuş bir **örnektir**. **Hepsini mahkûm etmek** kolaydır. **Hepsinden yararlanmayı bilmek** güçtür. İkilem ortadadır: **Türkiye içinde ve dışında** kurulmuş kurulacak bütün devrimci **Yuvarcıklar** (yahut adı başka örgütler ve eğilimler) ya anlayışla dayanışacaklardır; yahut Finas-Kapitlin Sırat Köprüsü üstünde boynuzlaşan beyinsiz keçiler gibi, Faşizm Cehennemi içine yuvarlanıp yanacaklardır. O zaman, birbirine sarılınsa da iş işten geçmiş bulunur.

Ya sapıklar? Ya provakatörler? denecek. Sapıtmalara ve provakasyonlara en elverişli ortam horoz dövüşleriyle hazırlanır. Önce bir harman olalım: Türkiye ölçüsünde baskı ve oyunlara karşı **her devrimci eğilimin** ve **sosyalizmin** sözcüleri bir araya gelmeyi öğrensinler.. O zaman, **«Karamıkla buğdayı ayırdetmek»** şimdikinden daha olasılaşır. Yeter ki, **Birleşi yolunu** bilinçlice seçmiş bulunalım.

b) **Primitivizme Paydos:** Yuvarcıklar (**Mahfiller**) anarşinin kalkması ile olur. Dünyanın her başarılı devrimci **çelik çekirdeği**, Yuvarcıkların belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden doğmuştur. 50 yıl sonra olsun, Türkiye'de: Yuvarcıkların kapalı kastları içine saplanıp, Proletarya hareketini kakırdatmıya kimsenin hakkı yoktur, ve olmamalıdır.

Bir **sekt**'in (tarikatın) devrimci antuzyazmı ne denli keskin, hattâ haklı bulunursa bulunsun, **Yuvarcık** durumu sürüp giderse:

1 Hem oportünizme, hem gericiliğe karşı **yalnız** kalacaktır.

2 — En sinsi ajanları, en kötü provokatörleri içine sızdıracaktır.

3 — Kaçınılmaz olan **devrimci yanılgılarını** ve saçmalarını ebediyen ölümsüzleştirecektir.

Ufak Yuvarcıkların, cephe gerisinde iktidar yırtınmaları, Finans-Kapitalin oyununa çanak açmak olur. Kim, Türkiye'nin çeşitli devrimci elemanlarını bezdirip kaçırtıyorsa, o, gericilikle itifak kurmuş, derlenişi baltalamış olur.

c) **Biçimler:** «Aydınlık Merkez İrtibat Komitesi» fazla Yuvarcık kokuyor. **«Merkezi Devrimci Derleniş Komitesi»** kurulmalıdır. Bir tek Yuvarcık değil, **bütün devrimci gruplar**, hemen **«Devrimci Derleniş Komiteleri»** kurabilmeli, belirli kontenjanlarla temsilcilerini demokratikman seçip göndermelidirler. Her Komite, koordine edilecek **«Halk Uyanış Güçleri»**, yahut **«Millî Kurtuluş Kuvvetleri»** örgütlemelidir.

Türkiye'de Karşı Devrim Cephesi Devrim Cephesi

Bir ülkenin sosyal sınıf ilişki-çelişkileri bilinmeden o ülkede sosyal devrim başarmayı ummak bir kuruntudan başka anlam taşıyamaz. Devrim bir hakim sınıfın ya da zümrenin iktiradının yıkılması, yerine ezilen bir sınıfın ya da sınıfların iktidarının kurulması olduğuna göre; bir ülkede devrim yapılmak istendi mi daha doğrusu olacak devrimin sancıları ılımlandırılmak istendi mi, o ülkenin sınıf ilişki-çelişkileri mutlaka alfabesinden yüksek matematiğine dek kavranmalıdır. Yoksa falan ya da filan başarı kazanmış ülkenin devrim pratiğini Türkiye'de taklit etmek, taklit edebilmek için de (Türkiye'nin sınıf orijinalitesini araştırmak yerine) o ülkenin sınıf ilişkilerini hazırca alıp ezberleyivermek; Türkiye'nin devrim ya da doğum sancılarını ve kanamalarını azaltmak bir yana; ölümcül kılar. Olan iyi niyetli devrimcilere, ondan da önemlisi çilekeş halkımıza olur.

Türkiye'de sosyalizm 1920 lerdenberi Marksist platforma oturmuştur. O gündenberi Türkiye sınıf ilişki-çelişkilerinden doğan minima program belirlenmiş, geliştirilmiştir. Fakat 1960 sonrasının devrimci patlaması bu kahırla, acıyla elde edilmiş sonuçlara dönüp bakma, inceleme, geliştirme alçak gönüllülüğünü gösterememiş; Latin Amerika tipi dev rimcilik, MAO tipi Halk Savaşı, Sovyetik ayaklanma v.s. strateji tartışmalarından kimse üstünde yaşadığı Türkiye toprağının sınıf ilişkilerini göremez olmuştur. Eneski sosyalizmin 1920 lerden beri sürdüre geldiği teorik pratik veriler değerlendirilecek yerde susuş kumkumasına getirilip gömülmek istenmiştir.

Yerli-yabancı parababalarının gizli açık ajanlarının ustaca tahriki ve devrimcilerinde geçmişe sünger çekip tarihi kendileriyle başlatmak eğilimi yanlış sınıf tahlillerine yol açıyordu. Öylesine ki Türkiye'de proleterya yok sayılıyordu. «Temel güç» köylü kabul ediliyor, «Emperyalizmin yumuşak karnı» olan kırlardan şehirler kuşatılacak deniyordu. «Evrim, devrim içiçe» bu yüzden «Öncü Savaşı» ki özünde bir avuç gencin düzene kafa tutma savaşı öneriliyordu. v.s. - v.s.

Sonuç: yenilgi ve bezginlik oldu. Bari gerekli ders çıkarıldı mı? Sadece nitelik olarak bakarsak Evet Türkiye devrimcisi olmaya çalışan insanlarımız var. Gün be gün sayıca artmaktalar. Bu umut verici bir şey. Fakat meseleye nicelik olarak bakarsak: Hayır! Hala devrimcilerimizin büyük çoğunluğu «Uzak Doğudan» ya da «Kuzeyden», olmadı «Latin Amerikadan» esecek rüzgarlara umudunu bağlamış. Oradan ne denirse Türkiye'den «Hınk» diyor.

Kendi yaşadığımız toprağın insanı olmak, kendi ülkemizde «Turist Devrimci» olmaktan kurtulmak, en önemlisi Türkiye devrimini yakınlaştırmak ve doğum sancılarını hafifletmek istiyorsak Türkiye'yi tanımak zorundayız. Türkiyeyi tanımak deyince: Türkiye sınıflarını ve mevzilenişlerini tarihi gelişimi içinde iyice kavrayıp ona göre davranmak zorundayız.

TÜRKİYE'DE 2 CEPHE SAVAŞIYOR:

I) Gerici emperyalizm cephesi

II) İlerici Halk cephesi

Bugün gerici Emperyalizm cephesi sayısı 40 milyonda bir kaç bini geçmemesine rağmen tüm Türkiye halkını sömürebiliyor. Neden? Çünkü o dişinden tırnağına silahlı + örgütlü + domuz topu gibi derleşiktir.

Sayısı 40 milyona varan ilerici halk cephesi 3-5 bin kişiye yem olabiliyor. Neden? Çünkü o, dişinden tırnağına silâhsız + örgütsüz + çil yavrusu gibi dağınıktır. Biz ilerici halk cephesini üstün kılmak mı istiyoruz. İşte sır burada yatıyor. İlkin gerici Emperyalizm cephesini iyice kavramak, gücünün kaynaklarını anlamak. Onun güçsüz kılabilmek için bu kaynakları kurutmanın yollarını bulmak.

Sonra, ilerici Halk cephesinin ne olduğunu kavramak, güçsüzlüğünün kaynaklarını anlamak, onu güçlü kılabilmek için bu kaynakları kurutmak zorundayız.

GERİCİ EMPERYALİZM CEPHESİ :

A — Özgüç: Modern Finans-Kapital

B — Yedek Güç: Antika tefeci-Bezirganlık tır.

A — ÖZGÜÇ : MODERN FİNANS-KAPİTAL

Kapitalizm 19. yy sonlarına dek rekabetçi kapitalizmdi. Kapitalizm rekabetçi kapitalizm olarak kaldıkça kapitalist sınıf, hür girişim kaabiliyetli, yaratıcı bir sınıftı. Çünkü rekabet cöngül ormanında ya üretici güçleri geliştirerek daha ucuz, daha kaliteli malları piyasaya sürerek yaşayacak ya da yok olup gidecekti. Bu yüzden adına «BATI» denilen Avrupa kıtasında, sonra kuzey Amerika'da ölmemek için yaratma zorunluluğu ile kapitalistler, içinde geliştikleri toplumu ortaçağ karanlığından alarak modern çağ (Kapitalizm çağı) aydınlığına çıkardılar. Dünyada sanayi toplumunu gerçekleştirdiler. Fakat 20 yy başlarıyla beraber kapitalizm kaçınılmaz sonuna ulaştı. Bir üretim alanında küçük kapitalistler yok olup giderken, büyükler daha da büyüyordu. Yani üretim konsantrasyona (yoğunlaşmaya) uğradı.: «...... bizzat yoğunlaşma, belli bir gelişim derecesine ulaştığı zaman, doğrudan doğruya tekele yol açabilir. Çünkü yirmi-otuz dev teşebbüs kendi alanlarında kolayca anlaşmaya varabilirler» (Lenin. Emperyalizm S. 23) Aynı yoğunlaşma ve tekelleşme banka sermayesinde de olur: «Bankalardaki gelişmenin son sözünü bir kere daha söyleyelim: «Tekel» Lenin a-g-e (S.51) Sonuç: «Üretimin yoğunlaşması, bundan tekellerin doğuşu, sanayi ile bankaların kaynaşması, içiçe girmesi-işte mali sermayenin oluşum tarihi ve bu kavramın özü.» (age., s. 60).

Bu tanımdan çıkan: büyük sanayi sermayesi ile büyük banka sermayesinin kaynaşması ile Finans-Kapitalin oluştuğu. Bu tanımı tamamlamak için 2 alıntı daha gerekiyor:

«Aynı zamanda, bankalar ve büyük ticari ve sınaî teşebbüsler arasında bir çeşit kişisel birleşmenin, hisse senetleri alımı yoluyla bir kaynaşma (fusion) olayının geliştiği, bunun da sınaî ve ticarî teşebbüslerin denetim (ya da yönetim) kurullarına banka kurullarının geçmesiyle, ya da tersinin olmasıyla gerçekleştiği de görülmektedir.» (age., s. 52) yani büyük ticaret sermayesi de Finans-Kapital içindedir.

«Büyük bir gelişme halindeki şehirlerin civarında bulunan topraklar üstüne yapılan spekülasyonlar da mali sermaye için son derece kazançlı bir işlem olmaktadır. Bankalar tekeli burada toprak rantı ve ulaştırma yolları tekelleri ile kaynaşır. (Lenin a.g.e. S. 71)

Lenin'den yaptığımız alıntıları toplarsak: Malî sermaye (Finans-Kapital):

1) Büyük bankerler
2) Büyük sanayiciler
3) Büyük tüccarlar
4) Büyük arazi ve mülk sahiplerinin bankalar kubbesi altında yek vücüt olmasıdır. O artık ne tek başına banka sermayesi, ne sanayi, ne tüccar, ne de büyük toprak ve emlak sahibi sermayesidir. O tek ve biricik **Finans-Kapitaldir.** Sayısı 300-500'ü geçmeyen bir **Finans-Oligarşisidir.**

Türkiye'de İş Bankası bankacılıktan, endüstriye, ticaretten, arsa spekülasyonuna kadar, kaldırılacak her taşın altından çıkıyorsa bu onun Finans-Kapitalin ta kendisi oluşundandır.

Ekonomik gücü böylesine ele geçiren Finans-Kapital, her türlü üst yapı kurumunu da yönetimine almamazlık edemez. Politikadan, dine, hukuka, kültüre v. s. kadar her şeyin güdücüsü olur.

FİNANS OLİGARŞİSİ :

«Finans oligarşisi (Mali azlığın kumandası) denilince, bilhassa iki karekter göze çarpar: 1 — Sınıf içinde doğan yeni zümre. 2 — Sınıfın teşkilatlı zılgıdı demek olan devletin yeni karakteristiği... Bu ikisi birbirinden çıkar.» (Dr. H. Kıvılcımlı Emperyalizm. Geberen kapitalizm. S. 68)

1 — SINIF İÇİNDE «PLÜTOKRASİ»

19. y. y. sonuna dek kapitalizmin hakim üretim yordamı olduğu ülkelerde kapitalistler sınıfı+büyük toprak sahipleri sınıfı, sınıf olarak iktidarda idi. Fakat 20. y. y. la birlikte, artık kapitalist sınıfı içinde bir zümre olan Finans-Kapitalistler iktidarı kuruldu. Çünkü emperyalizm çağında tekel dışı kalmış burjuvalar vardı. Bunlar Finans-Kapitalistler yanında çok küçük kalsalar da burjuva idiler. Bunlara «VAHŞİ» kapitalistler dendi. «Vahşiler» Finans Kapitalce leyleğin yuvadan (iktidardan) attığı yavrulardı. Günümüzde artık **Finans-Kapital Plütokrasisi** (plutos = zenginlik, kratos: iktidar) yani zenginler yönetimi, yani zümre

Devamı arka sayfada

yönetimi söz konusudur. Burada can alıcı nokta bir sınıf bile olmayan Finans-Kapitalist süper azınlığının 40 milyonu güdebilmesidir.

2 — DEVLET İÇİNDE: OLİGARŞİ

Kapitalist toplumda devlet kapitalist sınıfın ezilen sınıflar üzerine tahakkümünün aracıdır. Oysa emperyalizm çağında devlet, Finans-Kapital oligarşisinin diktatörlüğünün aracıdır. Yani (Oligos (Azlık), Arşe (kumanda)dan); azınlığın kumandası oluşur.

«Emperyalizm çağı, ekonomik ve politik buhranlar çağıdır. Yani orada kapitalist devleti gerek tekniğin sosyallaşma temayülünü önlemek, gerekse verimsiz hale gelen teşebbüsleri özel kapitale yük olmaktan kurtararak genel kapital çıkarına uygun bir şekilde işletmek için, bizzat kapitalistliğe başlar, «Devlet Kapitalizmi» budur. Devletin nakliye politikası ve müdafaa tertibatı, büyük masraf kapılarını açar. Bu masraflar hiç şüphesiz alınan ödünçler yüzünden, devleti finans kapitale sıkı sıkıya bağlar. (Dr. H. Kıvılcımlı. Emperyalizm: Geberen Kapitalizm S. 70)

«Devlet zarar eden özel kapitalist işletmelerini kendisi satın alır. Samsun - Çarşamba hattı gibi. Bu bir çeşit devletçiliktir. Bir de eğer kişicil kapitalin zarar ve ziyanını üzerine alıp kuramadığı üretim teşebbüsleri varsa, Devlet o teşebbüsleri verimli bir hale getirince özel kapitalistlere teslim etmek üzere, kendisi kurmağa girişir. (Beş yıllık sanayi plânı). Böylece bizzat kapitalistleşen Devlet, finans-kapitalle içli dışlı olur. (Dr. H. Kıvılcımlı age., s. 71).

Bankaların ve holdinglerin idare meclislerine millletvekilleri ve yüksek bürokratlar alınarak ya da, finans kapital idarecilerini milletvekili seçtirerek devlet-finans kapital kaynaşması dört dörtlük tamamlanır. «Yani, İş Bankasının İdare Meclisi bir Milletvekili minyatürü idi. Nihayet işte şahaser: İş Bankasının sabık Umum Müdürü Celâl, beş yıldan beri ekonomi bakanı Bayar sıfatı ile Türkiye'nin ekonomi politik müdürü olmuştur. «Dr. H. Kıvılcımlı a.g.e. S. 72)

Böylece Finans-Kapital, devleti kayıtsız, şartsız ele geçirmiş, zümre hakimiyetini oturtmuş olur. Devletçiliğimiz, o bir avuç hazıryeyici, asalak insanın oluşturduğu zümrenin değirmenine su taşır. Bu yağma düzenine karşı duranları ise, Finans-Kapital kredi kesmede, suikasta uğratmada, hapishaneden idama dek cezalarla cezalandırmada devleti araç olarak kullanır. Artık devlet, tüm kapitalistlerin de değil, o bir avuç Finans oligarşisinin diktatörlüğünün su götürmez aracı olur.

YERLİ - YABANCI FİNANS KAPİTAL KAYNAŞIMI

Finans-Kapital milli sınırları içinde mutlak hakim olmakla kalmaz. Kapitalizmin eskiden emtia ihraç etiği sömürge ülkelere sermaye ihraç eder. Böylece gümrük duvarlarını kolayca aşar. Emperyalist ülkeler arası nüfuz bölgeleri oluşur. Sonuçta pazar paylaşımı için emperyalist bölüşüm savaşları patlak verir. Sosyalist Devrimler çağı başlar.

Türkiye gibi serbest rekabetçi kapitalizmi görmemiş ülkelerde yerli Finans-Kapital uluslararası Finans Kapitalle içli dışlı olmadan edemez. Çünkü teknik orada, para orada, mal orada, tecrübe oradadır. Böylece yerli Finans Kapital, halkını ve vatanını uluslararası Finans-Kapitale peşkeş çekmekten daha milliyetçi girişim düşünüp davranamaz. Vurgunu vurabilmek, talanını sürdürebilmek için ülkesinin yeraltı-yerüstü kaynaklarını yabancı Finans-Kapitale gözünü kırpmadan sunar. Onun tüm amacı üzerinden vurgun vurabileceği malı bulabilmektir. Kendisi girişkin, yaratıcı olmaya metelik vermez. Mal bulabilsin, ucuz alıp, pahalı satarak akıl almaz kârlar vurabilsin yeter. Bu arada Vatan, millet emperyalistlere yem olmuş, umurunda bile değildir. Varsın yansın Türkiye ve Türkiye İnsanları, o kâr etmektedir.

Türkiye böylesine bir millet + vatan satıcı parababaları (Finans-Kapitalist) tahakkümündedir. Sayısı 300-500'ü geçmeyen bir zümre devleti kendi oligarşik diktatörlüğünün aracı olarak kullanarak ekonomi, politika, din, kültür, hukuk v.s. ilişkilerinde halkımızı alabildiğine örgütsüz bırakıp sağmal etmiştir. Türkiye oriyinalitesinin ilk acı gerçeği budur.

B — TEFECİ BEZİRGANLIK

Bir avuç Finans-Kapitalist zümresi toplum çapında nedir ki? Yüzük taşı gibi meydana çıkarılabildiği gün, halk sadece tükürse boğuluverir. Ama o bir avuç insan böylesine çırılçıplak çıkmaz halkın karşısına. Tüm halkı kendisine oy davarı edebilecek, 7 bin yıllık asalak, sömürgen bir sınıfı Tefeci Bezirganlığı yedeğine alır. O sınıf ki 7 bin yıldır halkı örgütsüz bırakmanın, başını bağlayıp sömürmenin ustasıdır. O, ilçelerde ve köylerde çöreklenerek, Bezirganlık ya da Tefecilik çoğu zaman da Tefeci-Bezirganlık yaparak, halkın şah damarına yapışmış, onu soluksuz bırakıp teslim almış bir sülüktür.

Kuran kursları, imam hatip okulları ve binbir safsata «din, imam, bin mintan» demagojisi ile halkı kafadan gayrımüsellah kılabilmiş, her yıl artan borcuyla köylüyü, küçük esnafı kendine kul-köle edebilmiştir. İşte böylesine çağdışı, çürümüş, kokmuş, ölüm halindeki Tefeci Bezirganlık yine çürümüş, yıkılmaya yön tutmuş, gebermek üzere olan emperyalizmin (Finans-Kapitalizmin) Türkiye'de canciğer oluverdiği halkı sağmal ettiği bir müttefik oluverir. Hacı hacıyı arafatta; it iti kalafatta bulmuş olurlar.

Sınıfsız toplumun Yukarı Barbarlık konağında Site ile çevre barbar toplumlar arasında madde alışverişini sağlayan kişiler vardı. Bunlara Sümer'de Damgar ya da Tamkara denirdi. Bu alışverişi ise Damgar, bir şahsi çıkar için değil, tapınak adına (toplum adına) yapardı. Fakat olayların akışı onlara toplum yararından kendi kişi yararlarına kaymaları olanağını verdi. Sonuçta yazı, para, devlet üçüzlü Medeniyet (sınıflı toplum) doğdu. Geçmişin tapınak (toplum) adına ticaret işlerini yürüten Tamkarası medeniyetin hakim sınıfı Tefeci-Bezirganlığına terfi etti. Tabii Tefeci Bezirgan saf Tefeci Bezirgan olarak kalmadı. Toplum varını gaspettiği oranda, diğer toplum bireylerini mülksüzleştirip köleleştirerek kendisi toprak sahibi, efendi oldu.

O gün bugün Tefeci-Bezirganlık, küçük üretim temeli üzerinde, üretimle direkt hiçbir ilgisi olmadan oturdu. Üreticiler arası mal değişiminden kâr sağladı. Ödünç para vererek faiz aldı. Toplumun varını yoğunu sömüren bir sınıf oldu. Serbest rekabetçi kapitalizm tarafından tasfiye edilene kadar da varlığını sürdürdü. Bizim gibi kapitalizmin serbest rekabetçi biçimini yaşamamış yarı sömürgelerde ve sömürgelerde ise varlığını bugün bile sürdürmektedir.

Batıda kapitalizm serbest rekabetçi olarak gelişirken Tefeci Bezirganlığı tamamen tasfiye etmiştir. Oysa Türkiye daha hiç serbest rekabetçi kapitalizmle yüzyüze gelmeden hem de Avrupa'dan da önce 1849 yılında Şirketi Hayriye ile tekelciliğin tahakkümü altına girivermiştir. Ve gavur sermayesi (Komprador burjuvazi) o zaman da kendine en yakın, en güvenilir dost olarak bu bizim Antika Tefeci Bezirganlığı bulmuştur. Cumhuriyet devrinde komprador burjuvazi gitti. Finans-Kapital geldi. Yine kendine en yakın müttefik ve tek dayanak olarak Tefeci Bezirganlığı buldu.

Kasabalarımıza ve köylerimize hacıağa, eşraf, ayan olarak çöreklenmiş olan bu prekapitalist, antika sınıf, köylümüzü maddece ve ruhça köle edegelmiştir, etmektedir. Kırsal alanda üretim, küçük üretim olarak kaldıkça ve verimlilik tabiat şartlarınca belirlendikçe küçük üretmenin bunalımları bitmez. Köylü toprağa atacak tohumluluğu bulamaz olur. Ona tohumluk buğday, arpa, mısır vs. gübre ya da bu zorunlu ihtiyaçlarını giderecek krediyi verecek olan tek bir sınıf vardır: TEFECİ-BEZİRGAN. Öylesine gaddar bir kredi açıcıdır ki, faizi %70 den aşağı düşmez. %500 faiz alması ise olağan işlerdendir. Hatta köylü bir yıl aldığı 1.000.— TL. için 2.000.— TL. borçlanmış, bu borcunu ödeyemeyip, bir yıl sonraya erteletmek isterse, 2000 TL. 4000 TL. olur. Küçük üretmeni böylesine borçlandırıp, kendine bağlayınca ikinci bir vurgun vurmadan edemez: Senedini 4.000.— TL. üzerinden yapmaz. O yıl için buğdayın geçer fiatının da çok altınta tutulmuş fiatla şu kadar ölçek buğday üzerinden borçlandırır köylüyü. Ve yeni moda deyimi ile «ürün taban fiatları» yükselince, sanıldığının tersine herkesten önce ve herkesten çok bu Tefeci-Bezirgan hacıağalarına yarar. Hayvan ticaretinde de aynı mekanizma ile henüz gebe bile kalmamış koyunların, doğacak kuzularını çoktan satın alıvermiş olur.

Bu sömürü mekanizmasının alabildiğine işleyebilmesinde Devletçiliğimizin kredi politikası üretici yerine, suları Tefeci-Bezirgan değirmenine taşır. Köylü traktör almak mı istedi? İlkin onu İthal ya da monte eden şirketleri miz (Finans-kapitalistlerimiz) vurgunlarını vururlar. Sonra Devletçiliğimizden çok uzun vade, az faiz ile sermaye almış taşra Hacıağalarımızın eline geçen traktör, daha az vade, korkunç faiz ile köylümüzün eline geçer. Tarıma makinanın girmesi ile üretim masraflarının azalıp, ürünlerin maliyet fiatlarının düşmesi beklenirken, bu katmerli vurgun yüzünden fiatlar daha da yükselir. Bir de buna lastik, yedek parça, benzin, mazot vs. karaborsacılığı binince köye traktör girmesi, felaket girmesine döner. Sadece, köylünün toprağından olması ve (meraların sürülmesi ile) hayvancılığın yokolması sonucunu verir. Köy yada kasaba hacıağaları ise, köylünün toprağını gaspederek büyük arazi sahibi olurlar.

Nüfusumuzun büyük kısmını oluşturan yoksul köylümüzü ve şehirdeki uzantısı ile küçük zanaat erbabını maddece böylesine kendine bağlayan Tefeci-Bezirgan manaca (ideplojice) da halkımızı karantinaya almayı elbet başarır. Kuran Kursları, İmam Hatip Okulları, Yüksek İslâm Enstitüleri, Manevi Cihazlanma Cemiyetleri, İlim Yayma Cemiyetleri, Komü-

(Devamı 15 nci Sayfada)

YENİ VP. ANARŞİZM BATAĞI VE DEMAGOJİ

Yeni VP'nin megalomaniden başını yitirmiş hasta kurmayları, Türkiye halkına, kısa süre önce şu öneriyi yaptılar :

«Vatan Partisinin somut önerileri şunlardır :

Vatan Partisi finans-kapital saldırılarına karşı kurulacak **Demokrasi Cephesinin** (Doğrusu Halk Cephesidir.) «Demokrasi Cephesi» lafı, Marksist literatürdeki Halk Cephesi kavramının burjuva, küçük-burjuva ağızlarda sulandırılmış biçimidir.) Öz gücü olarak İŞÇİ SINIFIMIZI görür.» (Yeni VP Genel Başkanı Mehmet Özler, Durum Değerlendirmesi ve Önerimiz. s. 7).

Buraya kadar söylenen olağanüstü doğru. Katılmamak mümkün değil. Çünkü biz, körün değneğini bellediği gibi, elli yıldır, her söze girişte «başta işçi sınıfımız gelmek üzere» demeden edemeyen bir siyasetin savunucularıyız.

Devam edelim Yeni VP'nin önerisini okumaya :

«İşçi sınıfımızın liderliğinde verilecek demokrasi savaşının kararlı ve başarılı olacağına inanır. Bundan dolayı bütün demokratik güçleri ve yurtseverleri, işçi sınıfımız etrafında kenetlenmeye, onun (onu olacak) demokrasi mücadelesinde desteklemeye çağırır.» (agy.) s. 7).

Burada işler biraz çatallaşıyor. Öneri kaypaklaşıyor. Belirsizlik ortaya çıkıyor. Çünkü biliyoruz, «devrimci sınıf proletaryadır.» Fakat onun kendini ortaya koyabilmesi, gücünü gösterebilmesi, devrimin lokomotifi olarak tüm halkı peşine takıp sürükleyebilmesi neye bağlıdır? Hiç kuşkusuz partili olmasına. Parti proletaryanın en vurucu silâhıdır. Lenin Usta'nın deyişiyle: proletarya partili ise hep'tir, partisizse hiçtir.

Proletarya, ilkçağın zorbalığa başkaldıran başıbozuk köleleri değildir. O iktidar savaşı güden, modern savaş organizmasının (Proletarya Partisinin) kurmaylığında çelik disiplinle döğüşen devrim ordusunun belkemiğidir.

Bizim sözde «parti tezi» şampiyonu Yeni VP şıhları, burada nedense partiyi unutuveriyorlar. «İşçi sınıfı liderliğinde verilecek demokrasi savaşının kararlı ve başarılı olacağına inanır»lar. Ama işçi sınıfı Partisiz nasıl liderlik edebilir? İşçi sınıfı partisiz yani dağınıkken, «bütün demokratik güçler ve yurtseverler» onun etrafında nasıl kenetlenebilir?

Bakın, sayın Yeni VP ideologları bu soruları nasıl cevaplandırıyorlar :

«Vatan Partisi : İşçi sınfımızın bir bölüğünün örgütü olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun, demokrasi savaşında hemen başa geçmesi gerektiğine inanır. Davranış olarak, **bütün demokratların ve yurtseverlerin desteğinde** ilk adımda İstanbul, İzmir, Bursa ve Adana gibi büyük şehirlerimizde «DEMOKRASİYİ KORUMA, İŞSİZLİĞİ, PAHALILIĞI ve SİYASİ CİNAYETLERİ PROTESTO YÜRÜYÜŞLERİ ve MİTİNGLERİ» yapmayı önerir.» (agy. s. 8).

Evet, ne ağlanacak durum ki bu satırların altında Yeni «Vatan Partisi»nin mühürü ve genel başkanı Mehmet Özler'in imzası var. Utanmadan, yüzleri kızarmadan atabilmişler imzayı.

Düşünün, kendisine «Proletarya Partisiyim» diyen «parti», «demokrasi savaşında» bir sendikaya «başa geç» diyebiliyor. Çağdaş sınıflar savaşı tarihinde, yeryüzünün bütün gelmiş geçmiş oportünistleri, revizyonistleri de dahil hiç kimse böylesine bilim dışı, akıl dışı, mantık dışı bir öneri yapma cüret ve dangalaklığına düşmemiştir.

Bundan 77 yıl önce Çarlık Rusya'sında yaşamış olan ekonomistler bile sendikayla «demokrasi savaşı» yani siyasi mücadele yapmayı önermemişlerdir. Ekonomistler sendikanın ekonomik mücadele aracı (meslek örgütü) olduğunu, kavramışlardır. Ancak onların belli başlı hatası «işçi sınıfı için siyasi mücadele gerekli değildir, işçi sınıfı sendikalar aracıyla ekonomik mücadele yapsın yeter» demeleri olmuştur. Yeni VP, siyasi mücadelede sendikaya başlık önermekle Ekonomistlerin bile gerisine düşmüş bulunuyor.

Bugün Türkiye'de DİSK'in başa geçmesi gerektiğini savunan sizden başka bir siyaset daha var. Kendisine «TKP» adını takan, aslında hepsi gerçek TKP'ye ihanet etmiş, bu yüzden gerçek TKP'den atılmış kaçakların başını çektiği, bu ihanet sosyalizminin Türkiye'deki sözcüleri de sizinle aynı sloganı bağırıyor: «DİSK başa geçsin».

Ama onlar bile sizden daha mantıklı. Çünkü onlar «TKP» diyemedikleri için DİSK diyorlar. Yani DİSK derken anlatmak istedikleri sahte TKP. DİSK'i sahte TKP'yi işaret eden bir sembol olarak kullanıyorlar.

Ya siz Yeni VP'nin altına etmiş şıh hazretleri! Hem kendinize «Proletarya Partisi» diyorsunuz, hem de DİSK'e «başa geç». Hem kendinizi devrimin genel kurmayı sayıyorsunuz, hem de DİSK'e başınıza geçmesini öneriyorsunuz. Bu ne yaman diyalektiktir böyle?

Aslında sözü burada kesmemiz gerekir. Çünkü bir siyaset hem kendi alnının ortasına «Proletarya Partisiyim» damgasını vurur, hem de ekonomik mücadele aracı (meslek örgütü) sendikanın «Demokrasi savaşında hemen başa gçmesi gerektiğine inanır»sa, düşülen bu zavallı duruma acımaktan başka elden ne gelir? Böyle bir siyaset, mandaların bile dalmaya cesaret edemediği bataklığa boylu boyunca gömülmüş olmaz mı? Böyle bir siyaset her türlü var olma hakkını yitirip, siyasi iflas bayrağını çekmiş olmaz mı? Böyle bir siyasetle, marksizm-leninizm üzerine tartışmanın yarar ve anlamı kalır mı? Elbette kalmaz. Ama hangi ülkelerde? Kapitalizmin normal yoldan gelişimini yaptığı ülkelerde.

Bizim antika-modern kırması, Babil artığı Türkiye'de işler öyle normal yürümüyor. Bir sözde devrimci eğilim, siyasi iflasa uğradıktan sonra bile «canlı cenaze» olarak ortalıkta sürünmeye devam edebiliyor. Buna en somut örnek sahte TKP, TİP, SDP, TSİP ve TEP'i gösterebiliriz. Bu siyasi molozlar, ancak gerçek Proletarya Partisi'nin Reorganizasyonuyla devrimci ortamdan süpürülüp, tarihin çöplüğüne atılacaklardır. Fakat o zamana kadar etrafa çamur atmaya devam edeceklerdir.

İşte bizim Yeni VP de, Eneski Sosyalizm' in «Devrimci Derleniş ve Proletarya Partisi» tezini inkâr ettiği anda var olma hak ve görevini kaybetmesine ragmen ortalıkta dolaşıyor. Ve demagojiye sarılarak Derleniş'çilere çamur atmayı kendine görev ediniyor. Bu demagojileri düzeltmek değil -çünkü düzeltilemez- bir bir yakalayarak teşhir etmek bizim görevimizdir. Bu yüzden Yeni VP ile polemiğe girmek kaçınılmaz oldu.

DEVRİMCİ DERLENİŞ Mİ? GURUP PARTİSİ Mİ?

Biz günümüzün bu yakıcı meselesinde yeni bir şey getirmiyoruz. Bizim savunduğumuz tez: ilk kez Bolşevik Partisi'nin teşkilâtlanmasında Lenin Usta'nın ortaya koyduğu prensiptir. Bakın bu prensibi Usta nasıl koyuyor :

«Yukarıdaki sözlerden şu pratik sonuçlar çıkarılabilir: Biz Rus Sosyal Demokratları birleşmeli ve tüm çabamızı, devrimci bir Sosyal-Demokrat program bayrağı altında savaş vermesi, hareketin devamlılığını sağlaması, ve sistemli olarak onun örgütlenmesini desteklemesi gereken tek bir kuvvetli parti kurulmasına yöneltmeliyiz» (Lenin, 1900 baharı. Iskra'nın Doğuşu. s. 9).

İşte bizim savunduğumuz tez tam budur. Biz bunun dışında hiçbir şey söylemiyoruz. Fakat ne yazık ki siz bu tezi açıkça ve resmen reddediyorsunuz. Nasıl mı? İşte şöyle :

«Kongremiz ...Tek parti içinde «Derleniş» çağrılarını ise bir ütopi-hayal olarak görür» (Yeni VP 1. Olağan Kongre Kararları. s. 5).

Ayrılığımızın temel nedeni işte budur. Siz yukarda Lenin Usta'nın koyduğu prensibi hiçbir zaman kabul etmediniz. Kıvılcım gazetesini çıkarmadan önce de, çıkarırken de, bugün de. Biz ise her zaman bu prensibi savunduk. Onun için birlik olamadık. Sizce Leninist prensip «ütopi-hayal» olursa nasıl birlik olabilirdik ki?

Dünyanın her başarılı Proletarya Partisinin uyguladığı bu leninist prensibi, Dr. Hikmet Kıvılcımlı aynen benimsedi, geliştirdi ve Türkiye Sol Cephesinin Derlenmesi için tutulacak tek yol olarak önerdi. «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» işte yakalamamız gereken zinciri sürükleyici ana halka budur. Bakın Usta nasıl yakalıyor bu ana halkayı :

«Primitivizme (ilkelliğe) Paydos: Yuvarcıklar (Mahfiller) anarşisinin kalkması ile olur.» (Anarşi Yok Büyük Derleniş! s. 28). Soralım sizlere, bugün kalkmış mıdır yuvarcıklar anarşisi? Elbette kalkmamıştır. Çünkü Türkiye solu en az yirmi yuvara bölünmüştür. Öyleyse nasıl ilkellikten kurtulunduğunu iddia edebiliriz? Sizler nasıl kendinizi «Proletarya Partisi» ilân edebilirsiniz?

Devam edelim okumaya da görün Proletarya Partisi nasıl reorganize edilir?

«Primitivizme (ilkelliğe) Paydos : Yuvar-ÇEKİRDEĞİ, Yuvarcıkların belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden doğmuştur.» (age. s. 28).

Anladınız mı şimdi Proletarya Partisi nasıl reorganize edilecek? Fakat ne gezer. Siz

düştüğünüz inkâr fırtınası içinde başınızı yitirdiniz. Güya Ustaları aştığınıza inanıyorsunuz. Sizlerce bu prensipler artık eskidi değil mi? Hey uyanık aslanlar hey! Aksungur'un burjuvaziye verdiği dilekçeyle açılan tekkeyi, elçabukluğu marifet hokkabazlığıyla kapınca kendinizi «Proletarya Partisi» sandınız değil mi?

Bakın Usta nasıl acı acı uyarır sizin gibi otorite megalomanlarını :

«50 yıl sonra olsun, Türkiye'de : Yuvarcıkların kapalı kastları içine saplanıp, Proletarya hareketini kakırdatmaya kimsenin hakkı yoktur ve olmamalıdır. (Sizler bu hakkı nasıl kendinizde görebiliyorsunuz, yaptığınız açıkça hareketi kakırdatmak).

«Bir SEKT'in (tarikatın) devrimci antuzyazmı ne denli keskin, hattâ haklı bulunursa bulunsun (işte bu bizleriz, En eski sosyalizmin tezlerini savunanlarız. Fakat haklı olmamız yuvar olmamızı ortadan kaldırmaz), **YUVARCIK durumu sürüp giderse :**

1 — Hem oportünizme, hem gericiliğe karşı yalnız kalacaktır. (Bugün hepimiz yalnız kalmıyor muyuz?)

2 — En sinsi ajanları, en kötü provakatörleri içine sızdıracaktır.

3 — Kaçınılmaz olan DEVRİMCİ YANILGILARINI ve saçmalamalarını ebediyen ölümsüzleştirecektir.

Ufak yuvarcıkların, cephe gerisinde ikti dar yırtınmaları (bugün siz dahil bütün gurupların yaptığı bu değil mi?), **Finans-Kapitalin oyununa çanak açmak olur. Kim Türkiye'nin çeşitli devrimci elemanlarını bezdirip kaçırtıyorsa, o, gericilikle ittifak kurmuş, derlenişi baltalamış olur.»** (age. s. 29).

Görüyorsunuz Usta prensibi ne kadar açık, kesin ve net koyuyor. İkircik yok.

«Bir tek Yuvarcık değil BÜTÜN DEVRİMCİ GURUPLAR, hemen «DEVRİMCİ DERLENİŞ KOMİTELERİ» kurabilmeli, belirli kontenjanlarla temsilcilerini demokratikman seçip göndermelidirler.» (age. s. 29) diyor Usta. Siz nasıl bir tek yuvarcık olduğunuz halde kendinizi Proletarya Partisi görebiliyorsunuz?

İşte Dr. Hikmet Kıvılcımlı 1960'dan 1972' de son soluğunu verene dek bu derlenişi gerçekleştirmek için uğraştı. Ne yazık ki, Türkiye Sol'unun sizler gibi otorite megalomanı küçük-burjuvalarla dolu olması ve hakkında çıkarılan üç ayrı idam fermanı Usta'ya bu çabasını gerçekleştirme fırsatı vermedi. Usta bedence aramızdan ayrıldı. Fakat O'nun Marx, Engels, Lenin Usta'lardan devralıp geliştirdiği silâhlar bizlere kaldı. Bize bu silâhlardan bugün için en gerekli olanı «Anarşi Yok! Büyük Derleniş! prensipleridir.

Usta'nın bu konudaki son bir uyarısını hatırlatarak sözü kesmek istiyoruz. 20 Şubat 1971'de Aksaray TÖS salonunda yapılan konferansta bir soru üzerine Usta'nın verdiği cevabı aynen aktarıyoruz :

«Sorular, beşi bu... altıncısı, Devrimci Derleniş Komitesi ve Halk Uyanış Güçleri hakkında.

Onun hakkında işte, Sosyalist gazetesinin ve İPSD dediğimiz İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneğinin ve Tarihsel Maddecilik Yayınlarının topluca bir küçük broşürü çıktı. Anarşi Yok! Büyük Derleniş gerek.

Orada teklif edilmiştir, bir devrimci derleniş yapılsın; bunun için pratik, asla ayrıntılara inmemek için işi basitleştirmek lâzımdı. Bir Proletarya Partisinin ve proletarya bilinçli hareketinin Türkiye'de doğması için önce derleniş lâzım. Derleniş için de en pratik yol; her nerde bir örgüt varsa... tabii Finans Kapital ve öteki antika Tefeci Bezirgân örgütleri dışında... çünkü onlar tepeden tırnağa zaten örgütlü, örgütsüz olan halk yığınımız. Bu örgütsüzlüğe rağmen halk yığınlarımızın içinde, işçiler ve köylülerin içinde nerede bir örgüt varsa, bu örgütün içinde bir derleniş komitesi kurulsun. Ve bu derleniş komiteleri bugün için falan adreste bir nokta gösterilmiştir, o nokta ile temas etsin. Türkiye ölçüsünde bir derlenişe gitmenin yolu hazırlansın.

Kendi çevresinde de, faşizm çokca azgınlaşmıştır; meşru savunma gerekir, ama bu savunmayı yalnız bir avuç gencimizin omuzlarına yüklemek çok acı neticeler veriyor. Binaenaleyh halk yığınlarımız içinde devrimci derlenişin savunmasını yayacak, işçiden köylüden Uyanı güçleri teşkil edelim. Yani, her Derleniş Komitesi kendi çevresinde Uyanış Komiteleri sağlasın. Ama kara halktan sağlasın lütfen. Elbet gençlerimizin başımız üste yeri var. Onların devrimci atılımları elbette Vurucu Güç olarak her zaman için gene öndedir. Ancak onlara da yardım etmek için bu derlenişte : Türkiye ölçüsünde her komite, Halk Uyanış Birlikleri, Komiteleri -ne isim verilirse verilsin- bunları sağlasınlar ve bir merkeze doğru bağlanılsın. Halk Uyanış Güçleriyle, Devrimci Delreniş Komiteleri hakkında söyleyeceğim genel sözler bundan ibarettir. Fazla ayrıntılara girmenin pratik yararı yok. Çünkü bu âdeta kehanet de olabilir. Sonra somut olmaz çok soyut olur. Bağlayıcı olabilir fazla ayrıntıya girersek.

Oysa her semtimizin, her bölgemizin kendi orijinal ilişki-çelişkileri var. Onun içinde yaşayan arkadaşlarımızın, hele örgütlü olanların mutlak kendilerine göre, orijinal görüşleri olacak. Binaenaleyh, o komitelerin kuruluşunda, onların da kendi somut şartları içinde, kendi insiyatiflerini, girişim güçlerini alabildiğine kullanmaları için, yalnız birer genel yönelti verip, onları kendi çaplarında, kendi çevrelerinde istedikleri gibi serbest girişimle bu derlenişe yardımcı olmaya sevk etmek lâzım.

Onun için fazla ayrıntılara girmedik ve girmiyoruz. Girmekte de fayda yok. Ancak, o derlenişler. Derleniş Komiteleri, onların kurdukları Halk Uyanış Güçleri kendi çevrelerinde gördükleri olanakları ve başardıkları örgütlenmeleri merkeze doğru yavaş yavaş getirdikçe, elbet Türkiye Ölçüsünde bir büyük Merkez Komitenin teşekkülü ile, daha yeni bir örgütlenme merhalesine geçmek artık günün meselesi haline gelecektir.

O broşürde anlatmak istediğimiz bunlardır.

Zaten vaktimiz de dolmuş sayılır. Bilmiyorum, arkadaşların bu noktada başka ...... pekâlâ.»

İşte biz de bugün aynen bu prensipleri hayata geçirme savaşı veriyoruz. Yaptığımız başka hiçbir şey değil!

Sizlerse sayın Yeni VP şıhları bu olağanüstü duru, net, hayatın getirip dayattığı prensipleri «Kongremiz...... Tek Parti içinde «Derleniş» çağrılarını ise bir ütopi-hayal olarak görür.» diyerek eşşekçe küçümsemiyor musunuz. Derleniş sözcüğünü bile dilinizi yakmasın diye tırnak içinde kullanıyorsunuz.

Kongre'de sizlerden zavalı bir siyaset cücesi, Usta'nın «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» bayrağına, «sübjektiftir, soyuttur» diyerek küfürler etmedi mi?

Yine Kongre'de iyi niyetine ve çalışkanlığına rağmen, megalomaniden ayakları yerden kesildiği için az buçuk kullanabildiği kışla mantığını da yitiren genel başkanınız, «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»i, «Olağanüstü iyi dilek» olarak değerlendirip küçümsemedi mi?

Sizlere göre Usta Dr. Hikmet Kıvılcımlı «soyut, subjektif, olağanüstü iyi dilek»lerle uğraşan bir «ütopya»cı değil mi?

«Anarşi Yok! Büyük Derleniş!», «olağanüstü iyi dilek»miş, yani hayal, çelebice kuruntu.

Usta Dr. Hikmet Kıvılcımlı, «olağanüstü iyi dilek» olarak Bülent Ecevit'in konuşmalarını değerlendirir. (CHP ve Küçük Üretmenlerimiz kitapçığında).

Bizim Yeni VP'nin kendi kendilerini kurmay ilân eden zavallıları da «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»i değerlendirirler «olağanüstü iyi dilek» diye. Yani Usta'nın silâhıyla Usta'yı vurmaya kalkarlar.

İşte buna göz yummayacağız. Geç de olsa üzerinizdeki «En eski Sosyalizm» üniformasını çekip çıkaracağız. Ve o üniformanın içine gizlediğiniz hasta, megaloman ruhunuzu Türkiye soluna teşhir edeceğiz.

Yeni VP kurmayları, bu davranışlarınızla Marksizm-Leninizmin dışına düştüğünüzün acaba farkında mısınız? Sizler gibi düşünenlere 1900'lerde bakın Lenin Usta ne diyor?

«Partiyi en sağlam olanaklı temelde güçlendirmek için hangi etkinlik planını uygulamalıyız? Bazı yoldaşlar (bazı gurup ve örgütler bile) buna erişmek Merkezi Parti Kurulu' nu seçmemiz ve Parti Organı yayınının sürdürülmesini de ona bırakmamız gerektiği görüşündeler. Bizce böyle bir plân hatalı ve zararlıdır. Parti'yi kurmak (ve bütünleştirmek) bütün Rus Sosyal Demokratları arasında birliği kurmak demektir. Bu birlik emredilemez, bir temsilciler toplantısının kararıyla elde edilemez; uğrunda çalışılmalıdır.» (Lenin, Iskra'nın Doğuşu, s. 10).

İşte birlik uğrunda bu çabanın hangi metod ve biçimlerle olması gerektiği «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» kitapçığında en açık ifade ile ortaya konmuştur. Bizim tuttuğumuz, sizlerinse yan çizip inkâr ettiğiniz yol budur. Sizler Leninist Parti anlayışını reddediyorsunuz, bizlerse bütün gücümüzle savunuyoruz. Ayrılığımız işte bundandır. Bu böyle biline.

İKİNCİ KANLI

(Baştarafı 1. sayfada)
28 Nisan'da da İzmir'de İdris Türkoğlu öldürüldü. Şuçluları kimdi?

MAO'culara göre «TKP'nin Türkiye içine saldığı İGD'li haydutlar» idi. İGD'ye göre de «bunlar düzmece idi. MAO'cularca uyduruluyordu»

Kan belki «iki süper» oportünizm tarafından dökülmemişti. Ama kendileri faşistlerden önce birbirlerine çamur atıyorlar, suçluyorlardı.

Her sosyalist, her işçi 1 Mayıs'ı kutlama heyecanı içindeyken «iki süper» oportünizm 1 Mayıs için ağız dalaşından geri durmuyorlar:

DİSK «1 Mayıs mitingine ancak DİSK'in ilkeleri doğrultusunda katılmayı kabul eden 17 demokratik kitle örgütü yer alacaktır.», MAO'cular da «Revizyonistler ve sosyal faşistler proletaryanın bayramına ambargo koyamazlar» diyorlardı.

İşte, Katliama bu örgütsel ve teorik karmaşa içinde girildi. Finans-Kapital ajanları bu dağınıklıktan «Bu işin sorumluluğu» yahut «şerefi» DİSK'in dışına kaçmasın, «Sizin dükkân mı daha çok iş yapacak bizim dükkân mı esnaflığı»ndan ve MAO'cuların mitinge saldıracakları mavalından en sinsice en kahpece yararlandılar. Hatta MAO'cuların mitinge saldı racakları, 1 Mayıs'da olay çıkacağı hür basın tarafından ayyuka çıkarıldı. Dekor hazırlanmış çatışması muhtemel gruplar kafalarda şartlandırılmıştı.

Sonuç ortada: 34 ölü, yüzden fazla yaralı, kurşunlananlar, ayaklar altında ezilenler, gözaltına alınan 399 kişi, 17 tutuklu.....

Hepimize düşen görev yenilginin sebeplerini duruca bilincimize çıkarmak, tekrar böyle yenilgilere meydan vermemektir.

1 Mayıs katliamı Türkiye'nin 2. Kanlı pazarıdır. Birincisi daha önce 16 Şubat 1969 da yine Taksim meydanında yaşanmıştı.

O kanlı deneyden çıkarılan birinci ders «Yarım yüzyıllık Mustafa KEMAL denemesi, herşeyi, bütün trajik ve komik yanlarıyla ispatlanmış bulunuyor: Ya kurtuluş savaşı, ya da EN SOYSUZCA KÖLELEŞMENİN MEZAR TAŞI. «KANLI PAZAR»ın sıcak genç Türk ve Müslüman kanıyla bize ateş renkli ölümü uzatarak biryol daha öğrettiği birinci ders budur»

Birinci kanlı pazarın birinci derside aynen geçerlidir. Yani mesele tek yolun 2. Kurtuluş savaşı olduğunun, her eylemin kutsal kurtuluş savaşına giriş olduğunun biran bile akıllardan ırak tutulmamasıdır.

Her adımın parababalarına karşı, sınıf düşmanlarına karşı olduğunu bilmeli ve meseleyi o ciddiyetle değerlendirmeliyiz.

DİSK kuyrukçuluğunu veya DİSK'in yaptığı dükkancılığı olaylar bir kez daha mahkûm etmiştir. 1 Mayıs'lar, DGM direnişleri burjuvaziye karşı 2. Kurtluş savaşının adımlarıdır. Özel olarak 1 Mayıs'da DİSK'i baş sorumlu kabul etmek yerine, sorumluluklardan biri olarak kabûl edip bir üst komite seçilmeliydi. Mitingin sevk ve idaresi bu komiteye devredilmeli 1. derecede sorumlu bu komite olmalıydı. Böylece onlarca örgüt, onbinlerce yurtsever, ilerici daha koordineli hareket edebilecekler ve az panikçi olacaklardı.

Fakat olamadı.

2. Kurtuluş savaşı için güçlerimizi birleştirme ve savaşın kurmayını yaratma mücadelesine girmemiz gerekiyor. Bu yolda olmadığımız için yukarıda bahsettiğimiz eylem biçini gerçekleşemedi.

Özetle katliamın 2. dersi de **DERLENİŞ YOLUNUN** ne kadar elzem olduğunu gösteriyor. Katliamın 3. dersi de: Grup yuvar anarşisinin provakasyona zemin olmasıdır. Bu zemin var oldukça sosyalistlerimiz daha çok kanlı pazarların acısıyla yanabilirler.

Onbinlerce kişinin it dalamış keçiye çevrilebilmesi, onların 2. Kurtuluş savaşı için örgütlü olmadıklarındandır.

Hiç kimse 2. Kurtuluş savaşının çıkarları önüne «Sizin dükkân mı daha çok iş yapacak, bizim dükkân mı esnaflığı»nı geçirmemelidir.

1 Mayıs katliamının özce dersi şudur: «Finans-Kapitalin biricik saldırı cephesi önünde peynir ekmek kadar ihtiyaç duyulan iki şeyden birisi olabildiğince **Darlığına - Homojen** bir çelik çekirdek **(Proletarya Partisi)** kurmaktır. İkincisi olabildiğine **Genişliğine - Heterojen** biricik **Devrimci Güçler Cephesi** kurmaktır» (A.Y.B.D.)

Sonuç olarak: 1 Mayıs yenilgisi sosyalistlerimizi düşündürmeli ve ayıktırmalıdır. Uykuda gezerlik yetsin artık. Yenilgi bizi kamçılamalı acil görevimiz olan Proletarya Partisinin ve Devrimci Güçler Cephesinin inşasına itmelidir. Önümüzdeki ayların belkide yılların temel meselesi budur. Katliamdan çıkan netice özce budur ve bu olmalıdır.

«Aşağılık cinayeti Pop Gaponlar da hazırlamış olsa, millete sırtlan yüzünü gösteren Finans-Kapital pişman olacaktır. Yaşayışı durdurabiliyorlar mı? Birtek insan yaşadıkça KURTULUŞ SAVAŞI YÜRÜYECEKTİR.» (Dr. H. Kıvılcımlı, Ya Birleşmek Ya Ölüm! Türk Solu 1969).

"İKİ SÜPER„

(Baştarafı 3. sayfada)
olacağı, komünist topluma kerte kerte geçiş aşamaşına girmiş olduğunu gösteriyor ve yeni bir çağ açan yeni bir olguya yasal bir nitelik veriyordu.» (age., s. 413).

Bu inkârı mümkün olmayan olguyu 1937'de Başkan Mao da kabul ediyordu : «Böyle bir zamanda toplumun yapısı, eski kapitalist toplumdan, yeni sosyalist topluma dönüşmüş olur. Bu, Sovyetler Birliği'nin geçtiği ve bütün toplumların kaçınılmaz olarak geçecekleri bir yoldur.» (Teori ve Pratik s. 58).

Ve yine 1937'lerde Mao, Lenin'in; sosyalist toplumda uzlaşmaz çelişkilerin yokolacağı tezini benimsiyor, yazısına aktarıyordu : «Lenin : «uzlaşmaz karşıtlık ile çelişki tamamen farklıdır.» diyor. «Sosyalizmde uzlaşmaz karşıtlıklar yok olur, ama çelişkiler vardır.» Yani uzlaşmaz karşıtlık, karşıtların mücadelesinin bir biçimidir. Ama biricik biçimi değildir. Bu uzlaşmaz karşıtlık formülünü her yerde uygulayamayız.» (Teori ve Pratik, s. 72).

Sosyalist inşanın tamamlandığı, insanın insan tarafından sömürülmsinine ortadan kalktığı ve uzlaşmaz karşıtlıkların bulunmadığı bir toplumda; «bir avuç revizyonist klik» karşı devirm yapıyor, devleti, partiyi, orduyu ele geçiriyor. «Proletarya diktatörlüğünün yerine burjuva diktatörlüğünü kuruyor»da bir tek allahın kulu çıkıp gık bile diyemiyor. Herkes kuzu kuzu kölelik zincirini boynuna takıyor.

O günden bu güne aradan 20 küsur yıl geçmesine rağmen; sosyalist toplumu kurmuş, yaşamış olan o bilinçli, uyanık Sovyet işçi ve köylüleri bu «revizyonist kliğe» karşı en küçük bir tepki köstermiyor. Yani Sovyetler Birliği'nde sınıflar (burjuvazi ve proletarya) varoluyor ama sınıf mücadelesi görülmüyor. Bu bir marksistin aklının alacağı şey değildir.

(Devamı Edecek)

TÜRKİYEDE

(Baştarafı 11. sayfada)
nizmle mücadele Dernekleri, binbir yayınları ve her camide 5 vakit halka sunulan **anti-komünizm** edebiyatı ile **halkımızı, ilerici Halk Cephemize karşı adeta yedeğine alır.** Böylece bu korkunç örgütlenme ve demagoji silahıyla Finans Kapital zümresi ile birlikte toplam sayıları 300-500'i geçmeyen bir azınlık tüm halk imiş gibi görünür. Birbirlerine böylesine ölesiye, öldüresiye bağlanıp halkımızı sömürüp, kanını emerek varlıklarını sürdürebilirler.

Türkiye orijinalitesinin **ikinci acı gerçeği** budur. Ve bu acı gerçek kavranamaz ise, düşmanını tanıyamıyan bir ordu olmaktan, serseri mayınca hedefsiz dolaşıp, binbir provakasyona düşmekten kurtulunamaz. Hangi noktalara, hangi güçlerle nasıl ağırlık verileceği, hangi örgüt ve parola biçimlerinin kullanılacağı bilinemez.

Gelecek Sayıda : **Türkiye'de Devrim Cephesi**

ÇAĞRI!

GAZETEMİZİN SÜTUNLARI PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU ve HALK KURTULUŞ CEPHESİ'NİN ÖRGÜTLENMESİ YOLUNDA OLAN HER DEVRİMCİ EĞİLİME AÇIKTIR.

PROLETARYA PARTİSİNİN
REORGANİZASYONU VE
HALK KURTULUŞ
CEPHESİ İÇİN
devrimci
derleniş

işçi sınıfımızdan

İŞÇİ SINIFI-MESS MÜCADELESİ

30.000 işçi grevde

Buzdolabı, çamaşır makinası, fırın gibi elektrikli ev aletleri üreten fabrikalar, radyo-televizyon, otomotiv ve demir çelik alanlarında grev var. Üretim büyük ölçüde durdu.

MESS, işkolundaki bütün işletmeleri kapsamı içine alacak gurup sözleşmesi istiyor. Böyle bir sözleşmeyle çoğunluğun (küçük işletmelerin) koşullarına uygun sözleşmelerle kârı daha da katmerleştirmek, ayrıca toplu sözleşmelerin bitim tarihinin daha geç olmasıyla da, ucuz işgücünü daha uzun bir süre kullanarak: İşçi sınıfımızın hak ve özgürlüklerini yok etmek, sendikları parçalamak, ücret artışlarını engellemek istiyorlar.

İşçi sınıfı, bu istekler karşısında grev silahıyla MESS'e ve onun şahsında tüm Finans-Kapitale ihtar ediyor.

İşçi sınıfının kazançları kolaylıkla geri verilemez. Onlar işçi sınıfımızın kanı, canı pahasına kazanılmıştır.

İşçi sınıfımız MESS direnişinden zaferle çıkacaktır.

30 Mayıs 30 işyerinde Maden-İş'e bağlı 30.000 işçi grevde

5 Haziran ÇBS işçileri grevin 1. yılını şenliklerle kutladılar

8 Haziran Maden-İş TOFAŞ, RENAULT, MAKO, SKT, KARSAN, BURÇELİK, CEMTAŞ ve DÖKTAŞ işyerlerinde yetki aldı.

9 Haziran Genel-İş Gemlik ve Eskişehir'de grev kararı aldı

10 Haziran Çarlton Oteli'nde Turizm-İş'e bağlı 200 işçi greve başladı

12 Haziran Malatya Yeşilyurt İplik fabrikasında grev başladı

15-16 HAZİRAN 1970 ŞANLI İŞÇİ DİRENİŞİNİN YILDÖNÜMÜ

15-16 HAZİRAN'DAN ALINACAK DERSLER

15 - 13 Haziran 1970 günleri Türkiye İşçi Sınıfı, tarihinin en büyük direnişini yapıyor ve [illegible]tal'in kendisi üzerindeki hesap-

[redacted]

7. yıldönümünü geçtiğimiz şu günlerde bu önemli olaydan çıkaracağımız sonuçlar ve ders*ler ne olmalıdır?*

1 — İşçi sınıfımız 15 - 16 Haziran direnişiyle, kanı pahasına elde ettiği haklarını yine kanı pahasına korumasını bilmiştir.

2 — Direniş sadece bir işverene değil, tüm Finans - Kapitalistlerin zorbalıklarına karşı yapılmış, işçi sınıfımız büyük bir dayanışma örneği göstererek, zengin deneyler kazanmıştır.

3 — 15 - 16 Haziran direnişi biz sosyalistlere asıl alışma alanının işçi - köylü yığınları olduğunu bir kez daha göstermiş, yine Finans - Kapitale en sıkı vuruşun ancak yığın hareketleri ile olabileceğini de göstererek, daha o zamandan yığınlardan kopuk hareketlerin metelik etmeyeceğini ispatlamıştır.

4 — O günlerde gerek işçi sınıfımızı Sendikalist - Parlamenterist politikanın kuyruğuna takmaya uğraşan TİP'e, gerekse «asker - sivil aydın zümre öncülüğü» martavallarıyla vakit öldüren her çeşit MDD eğilimlerine işçi sınıfımız ağır bir darbe indirerek tartışılmaz ÖZGÜÇ olduğunu dosta düşmana ilân ediyordu.

5 — Bilindiği gibi işçi sınıfı kendi bilinciyle sendikal örgütlenmeden öteye gidemez. Ona partililik bilinci ve örgütlenmesi dışardan, sosyalistler tarafından verilir. Yani işçi sınıfını SOSYALİST ve ÖRGÜTLÜ kılmak, «herşey» yapmak sosyalistlerin görevidir. Sosyalistlerimiz ise bugün olduğu gibi, o günde kırk parça idiler. Bu anarşi ortamında Eneski Sosyalizmce getirilen antitez : DERLENİŞ - PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU parolası ise hasıraltı ediliyordu. Durum bu olunca 15 - 16 Haziran işçi direnişi gibi ŞANLI bir harekete öncülük etmesi gereken Sosyalistlerimiz, bu hareketin kuyruğuna bile zor yetişebildiler.

Yeni 15 - 16 Haziranlarda hazırlıksız, örgütsüz, dolayısıyla işçi sınıfınca suçüstü yakalanmamak için, ÖZGÜCÜMÜZ işçi sınıfını devrime götürecek ÖNCÜ PROLETARYA PARTİSİNİ yeniden örgütleme yoluna girelim.

devrimci
derleniş
Sahibi : Ahmet KALE
Sorumlu Md : F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri : İbrahim Müteferrika Sok.
Fazilet Han No : 4/111 Ulus/ANKARA
Dizgi, Baskı : ULUCANLAR MATBAASI